

VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Prozreteľnosť nie je „algebra“...

O prácach matematikov MŠU A.T.Fomenko a G.V.Nosovského
ohľadom vytvárania modelu reálnej chronológie Dejín,
na základe matematického spracovania informácií z kroník

Petrohrad

r. 2002

© Publikované materiály sú dedičstvom Ruskej kultúry, a preto nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade ak si právnická alebo fyzická osoba *prisvojí autorské práva na osnove zákonom stanoveného poriadku*, stretne sa s odplatou za krádež vo forme nepríjemnej „mystiky“, prekračujúcej rámec jurisdikcie. Napriek tomu má každý záujemca plné právo, vychádzajúc z jemu vlastného chápania *spoločenského prospechu*, kopírovať a publikovať (aj na komerčné účely) tu prítomné materiály v plnom objeme alebo po častiach jemu dostupnými prostriedkami. Každý kto používa tieto materiály pri svojej činnosti, pri ich neúplnom citovaní alebo pri odkazoch na nich, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia zmyslového kontextu prekrúcajúceho zmysel *týchto materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickou“, mimoprávnou odplatou¹.

OBSAH

Vzhľadom na to, že rôzne operačné systémy stránkujú ten istý súbor rôznym spôsobom, je potrebné aktualizovať obsah. Pre aktualizovanie obsahu treba v režime prezerania strany vložiť kurzor do obsahu a potom stlačiť klávesu „F9“. V ponuke zvolíte «Aktualizovať iba čísla stránok». V prípade, ak váš systém pracuje nekorektne a automaticky budú zadané chybné čísla stránok, treba v režime prezerania strany nastaviť správne čísla strán v obsahu ručne. Tento odsek odstrániť pred aktualizovaním strán obsahu a odoslaním knihy do tlače.

1. Náš štandard chápania sveta.....	4
2. O „novej chronológii dejín“ A.T.Fomenka a G.V.Nosovského.....	10
Príloha Krátko o astronomických argumentoch A.T.Fomenka.....	38

¹Uvedený © Copyright pri publikácii knihy neodstraňovať, lebo by to protirečilo jeho zmyslu. V prípade potreby možno za neho umiestniť ešte jeden © Copyright vydavateľa. TÚTO POZNÁMKU PRI PUBLIKÁCII ODSTRÁNIŤ.

1. *Náš štandard chápania sveta*

Každá recenzia je vlastne porovnávaním chápania sveta recenzentov s chápaním sveta autorov recenzovanej práce. V dôsledku toho, čitateľ recenzie má do činenia až s dvomi druhmi chápania sveta: 1) autorov práce a 2) jej recenzentov.

Záveru recenzentov môžu zostať nejasné z toho dôvodu, že ich chápanie sveta sa odlišuje od chápania sveta autorov recenzovanej práce, ako aj od chápania sveta čitateľov danej recenzie. A preto, aby bolo možné pochopiť, prečo recenzenti učinili práve také závery, aké učinili, treba sa oboznámiť s tým, ako oni sami vnímajú svet, a v čom sa ich chápanie odlišuje od chápania sveta čitateľa recenzie a od chápania sveta vyjadreného autormi v recenzovanej práci.

O to dôležitejšie je uviesť svoj **štandard chápania sveta** pri recenzovaní literatúry historicko-sociologickej tematiky, u ktorej v spoločnosti chýba jednota názorov, a predovšetkým v prípade nesúladu chápania sveta recenzentov a autorov posudzovanej práce. Do pozornosti dávaná analytika vychádza z nasledujúcich názorov.

* * *

Ľudstvo v biosfére planéty sa vyčleňuje prítomnosťou **kultúry**, pričom pod termínom „kultúra“ chápeme celý objem geneticky nezdedenej informácie odovzdávanej v spoločnosti z pokolenia na pokolenie. Prítomnosť sa z pokolenia na pokolenie odovzdáva aj **geneticky podmienený** potenciál schopností k osvojeniu si kultúrneho dedičstva predkov a jeho ďalšieho pretvárania.

Každá spoločnosť je nositeľkou **vlastnej charakteristickej** kultúry a existuje v globálnom dejinnom procese, ktorý je čiastkovým procesom v živote biosféry Zeme. Zákony stability celkovej biosféry planéty a vzájomná podmienenosť existencie všetkých biologických druhov v nej — vládnu aj nad ľudstvom, v dôsledku čoho bezpečné cesty rozvoja spoločnosti i každého z ľudí sú dosť úzke a vedú k veľmi ohraničenej **podmnožine** cieľov z celkovej množiny objektívne možných.

Kultúra a smerovanie jej rozvoja sú podmienené **mravnosťou** ľudí a ich **slobodnou sebadisciplínou** (a/alebo ich neprítomnosťou) v nasledovaní mravne vybraných **ideálov**.

Idea Boha, Tvorcu a Všetrdžiteľa v kultúre — nie je plodom „umeleckej tvorivosti“ ľudí, ale odrazom objektívneho, svet presahujúceho bytia Božieho.

Jedinečný všezahrňajúci dôkaz Svojej existencie dáva Boh každému Sám:

Boh skutočne odpovedá v súlade so zmyslom modlitby každému, kto Mu verí, ak človek činmi svojho života sám Bohu odpovedá, keď sa Boh človeku prihovára skrze jeho svedomie.

Každý proces vo Vesmíre môže byť interpretovaný (opísaný, skúmaný) ako proces riadenia alebo samoriadenia. Z toho dôvodu je pojmový a terminologický aparát teórie riadenia zovšeobecňujúci, čo umožňuje jednotne opisovať procesy: prírodné, biologické, technické, a tým skôr – všetky sociálne a psychologické procesy.

Jednotný opis rôznorodých procesov s použitím *Dostatočne všeobecnej teórie riadenia* umožňuje stáť na fundamente všetkých jednotlivých vied; ľahko vchádzať do každej z nich¹; a pri nevyhnutnej potrebe nájsť spoločný jazyk s ich špecialistami. V tomto je hlavná hodnota pojmového a terminologického aparátu teórie riadenia.

Ak procesy² (sú-bytia) skúmame ako procesy riadenia alebo samoriadenia, tak v celej ich mnohotvárnosti možno objaviť to, *čo majú všetky spoločné*, a vzhľadom na toto spoločné aj vytvoriť pojmový a terminologický aparát **dostatočne všeobecnej teórie riadenia**.

V nej možno zadať celkovo dve úlohy. Prvá úloha: chceme riadiť objekt v procese jeho fungovania priamo, my sami. Toto je **úloha riadenia**. Druhá úloha: objekt v procese jeho fungovania nechceme riadiť priamo sami, ale chceme, aby sa objekt **bez nášho priameho zasahovania do procesu** riadil sám v režime, ktorý vyhovuje nám. Toto je **úloha samoriadenia**. Pre obe úlohy sú nevyhnutne potrebné tri súbory informácií:

¹S výlukou vied, ktoré takisto ako teória riadenia sú jazykom opisu Stavby sveta: ako matematika, gramatika a pod., ktorých aparát však môže byť použitý aj k opisu procesov riadenia.

²Proces, t.j. udalosť (*v ruštine „co-бытие“*, teda *sú-bytie, koexistencia*) v množstve vzájomne vložených procesov-súbyťí, ktorých bytie prebieha súhrnne. – pozn. prekl.

1. Náš štandard chápania sveta

Vektor cieľov riadenia (i samoriadenia: v prípadoch, ak sa spomína len Vektor cieľov), predstavujúci opis ideálneho režimu fungovania objektu. Vektor cieľov riadenia sa zostavuje ako hierarchicky usporiadaná množina čiastkových cieľov, ktoré majú byť zrealizované v prípade ideálneho (bezchybného) riadenia. Poradie nasledovania čiastkových cieľov v ňom je opačné k poradiu postupného vynúteného zrieknutia sa každého z nich v prípade nemožnosti uskutočnenia kompletného súboru cieľov. Takto sa na prvej prioritě (položke) vektora¹ cieľov nachádza najdôležitejší cieľ a na poslednej zase najmenej dôležitý.

Jeden a ten istý súbor cieľov, podriadených však rôznym hierarchiám priorít (rôznemu poradiu dôležitosti pre riadenie), vytvára rôzne vektory cieľov, čo vedie aj k rozdielnemu riadeniu. Strata riadenia môže byť spôsobená aj vypadnutím z vektora niektorých cieľov, alebo vypadnutím celého vektora alebo nejakých jeho fragmentov z objektívnej matrice možných stavov objektu, ak sa vo vektore objavia objektívne aj subjektívne sa navzájom vylučujúce ciele. Obrazne povedané, vektor cieľov – to je súpis, zoznam toho, čo si prajeme, číselne zoradené v poradí, ktoré je opačné k poradiu núteného zrieknutia sa realizácie každého z týchto prianí.

Vektor (priebežného) stavu kontrolných parametrov, opisujúci reálne správanie objektu podľa parametrov spadajúcich do vektora cieľov.

Každý z týchto dvoch vektorov predstavuje usporiadanú množinu informačných modulov, opisujúcich príslušné parametre objektu, zodpovedajúce jednotlivým cieľom riadenia. Poradie informačných modulov vo vektore stavu kopíruje hierarchiu vektora cieľov. Obrazne povedané, je to súpis podobný ako vektor cieľov, avšak toho, čo sa deje v skutočnosti.

Vektor chyby riadenia, predstavuje „rozdiel“ (v úvodzovkách preto, lebo nie v každom prípade nutne ide o bežný algebrický rozdiel): «vektor cieľov» mínus «vektor stavu». Opisuje odklon reálneho procesu od ideálneho režimu predpísaného vektorom cieľov. Obrazne povedané, je to zoznam nenaplnených želaní zo zoznamu vektora cieľov s určitým ohodnotením stupňa nenaplnenosti každého z nich (bud' navzájom numericky merateľných úrovní, alebo numericky nemerateľných, no usporiadaných stupňovito diskrétnymi celočíselnými indexmi želanosti každej z úrovní).

Vektor chyby je základom pre tvorbu vyhodnotenia kvality riadenia — riadiacim subjektom. Hodnotenie kvality riadenia nie je samostatnou kategóriou, pretože na základe jedného a toho istého vektora chyby možno vytvoriť množstvo hodnotení kvality riadenia, zďaleka nie vždy vzájomne zameniteľných.

Kľúčovým pojmom teórie riadenia je pojem: **udržateľnosť objektu v zmysle predvídateľnosti jeho správania sa v definovanej miere pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a riadenia**². Riadenie je v princípe nemožné, ak správanie objektu nie je predvídateľné v miere dostatočnej pre riadenie.

Plná funkcia riadenia. Opisuje cirkuláciu a premeny informácie v procese riadenia, počínajúc od okamihu samotného vytvárania vektora cieľov riadenia riadiacim subjektom až do uskutočnenia cieľov v procese riadenia. Je to systém **stereotypov vzťahov a stereotypov premien** informačných modulov, tvoriacich informačnú bázu riadiaceho subjektu, ktorý na ich základe modeluje správanie (fungovanie) objektu riadenia (alebo modeluje proces samoriadenia).

Etapou, fragmentom plnej funkcie riadenia je **cieľová funkcia riadenia**, t.j. koncepcia dosiahnutia v procese riadenia každého z jednotlivých cieľov nachádzajúcich sa vo vektore cieľov. Pre skrátenie a kvôli tomu, aby sme vylúčili omyl a zámenu „cieľovej funkcie riadenia“ s „plnou funkciou riadenia“, budeme cieľovú funkciu riadenia (všade tam, kde sa nevyžaduje presný termín) nazývať: **koncepciou riadenia**.

Po zadaní vektora cieľov a prípustných chýb riadenia, sa v procese reálneho riadenia podľa koncepcie riadenia (cieľovej funkcie riadenia) realizuje napájanie informačných tokov z vektora cieľov

¹V najvšeobecnejšom prípade sa pod termínom «vektor» rozumie — nie úsečka so šípkou, ukazujúca smer, ale usporiadaný (t.j. očíslovaný) zoznam informácií rôznej kvality. V rámci každej kvality musí byť určená, hoc len v nejakom zmysle, aj miera kvality. Vďaka tomu zloženie a odčítavanie vektorov má nejaký zmysel, definovaný pri zostrojení parametrov vektorového priestoru. Práve preto vektor cieľov nie je smerovou cestnou značkou «tadeto», hoci zmysel takejto cestnej značky je aj blízky pochopeniu «vektora cieľov riadenia».

²V ruskom origináli je použité etymologické rozčlenenie a úprava slova riadenie – „управление“ na „упра-воле-ние“, t.j. v doslovnom preklade riadenie z vôle, riadenie, ako to chceme, čiže upriamanie pozornosti čitateľa, že riadenie je v podstate realizáciou vôle, želaní niekoho. – pozn. prekl.

na vektor chyby (alebo ekvivalentné napájanie na vektor stavu). Dôležité je nezabudnúť, že pri formovaní súboru koncepcií riadenia zodpovedajúcich cieľovému vektoru, sa zväčšuje aj *rozsah priestoru parametrov* vo vektore stavu (*na úkor pripojenia k stĺpcu kontrolných parametrov ešte ďalších parametrov informačne prepojených s kontrolnými*), ktoré opisujú stav okolitého prostredia, objektu riadenia a subjektu riadenia.

Tieto doplnkové parametre, informačne prepojené s kontrolnými, sa delia na dve kategórie: *riadené* – zmena ktorých opisuje priamy riadiaci vplyv (tvoria vektor riadiaceho vplyvu); a *voľné* – ktoré sa menia pri zmene riadených, avšak nepatria do zoznamu kontrolných parametrov tvoriacich vektor cieľov riadenia. Napríklad pre loď: uhol kurzu je kontrolný parameter; uhol natočenia kormidla je (priamo) riadený parameter; uhol zanášania (medzi rýchlosťou a plochou symetrie) je voľný parameter.

Ďalej, pod stavovým vektorom sa vo väčšine prípadov myslí práve tento rozšírený vektor, zahŕňajúci v sebe hierarchicky zoradený vektor kontrolných parametrov. Súbor riadených parametrov môže byť tiež hierarchicky usporiadaný (*normálne riadenie, riadenie v potenciálne nebezpečných situáciách, havarijné riadenie a pod.*) a tvorí vektor riadiaceho vplyvu, vyčlenený z vektora stavu.

Plná funkcia riadenia sa v procese riadenia realizuje dvomi spôsobmi:

- *štruktúrnym spôsobom* a
- *bezštruktúrnym spôsobom*.

Pri *štruktúrnom spôsobe riadenia* sa informácia šíri adresne, po presne stanovených prvkoch štruktúry, ktorá bola sformovaná ešte pred začiatkom procesu riadenia.

Pri *bezštruktúrnom spôsobe riadenia* takéto vopred sformované štruktúry neexistujú. Prebieha ako neadresné obežníkové šírenie informácie v prostredí, ktoré je schopné samo v sebe vytvoriť štruktúry. V priebehu bezštruktúrneho riadenia sa štruktúry v prostredí tvoria aj rozpadávajú, a riadenými a kontrolnými parametrami sú štatistické a pravdepodobnostné charakteristiky skupinových javov v riadenom prostredí. To jest priemerné hodnoty parametrov, ich priemerné kvadratické odchýlky, hustoty prerozdelenia pravdepodobnosti nejakých udalostí, korelačné funkcie atď. ***Štruktúrne riadenie sa formuje a vyrastá z bezštruktúrneho.***

Objektívnym základom bezštruktúrneho riadenia sú ***štatistické predurčenosti a pravdepodobnostné modely (subjektívne hodnotenia objektívnych štatistických predurčeností)***, ktoré usporadúvajú masové javy v štatistickom zmysle, a umožňujú odlišovať jednu štatistiku od druhej; a v mnohých prípadoch aj odhaliť príčiny, vyvolávajúce odlišnosť štatistik.

Preto, slovo «pravdepodobne» (a slová s rovnakým slovným koreňom) treba chápať nie v bežnom zovšednenom zmysle „možno tak, a možno onak, ktovie..“, ale ako poukázanie na existenciu pravdepodobnostných hodnotení objektívnych štatistických predurčení, podmieňujúcich ***pravdepodobnosť***¹ príslušného javu, udalosti, možnosti zotrvania v nejakom stave; ako potvrdenie existencie priemerných hodnôt „náhodného“ parametru (pravdepodobnosť ich prekročenia = 0,5), priemerných kvadratických odchýlok od priemeru atď.

Z pohľadu všeobecnej teórie riadenia, teória pravdepodobností (odbor matematiky) je teóriou mier neurčitostí v priebehu udalostí. A teda: hodnota pravdepodobnosti, zaznamenaná štatistická periodicita (hustota), a tiež ich rozmanité hodnotenia sú *mierami neurčitosti* riadenia. Sú mierami udržateľnosti/stability prechodného procesu, vedúceho z určitého stavu (zvyčajne stotožňovaného s aktuálnym) ku každému z rôznych variantov budúcnosti (v množine jej možných variantov), za predpokladu, že:

1. Samoriadenie v skúmanom systéme bude prebiehať na základe doterajšieho informačného zabezpečenia bez akýchkoľvek inovácií.
2. Nedôjde k priamemu adresnému zásahu hierarchicky vyššieho alebo iného riadenia, vonkajšieho vzhľadom na daný systém.

Prvému z týchto dvoch predpokladov zodpovedá vzájomná podmienenosť: čím nižšie je ohodnotenie udržateľnosti prechodného procesu k zvolenému variantu, tým vyššia musí byť kvalita riadenia

¹ Číslo od 0 do 1, v podstate sa javiace ohodnotením objektívne možného, mierou neurčitostí; alebo komu sa viac páči v každodennom živote – ohodnotením nádeje na „garanciu“ v pásme od 0 % do 100 %.

1. Náš štandard chápania sveta

prechodného procesu, čo náležite vyžaduje vyššiu kvalifikáciu riadiacich pracovníkov¹. To jest: v každej množine porovnávaných možných variantov, veličina, **nepriamo úmerná pravdepodobnosti samorealizácie každého jedného z variantov**, je relatívnou (vo vzťahu k ostatným skúmaným variantom) mierou efektívnosti riadenia, nevyhnutného pre uskutočnenie konkrétneho variantu zo skúmanej množiny.

Druhý z týchto dvoch predpokladov poukazuje okrem iného na možnosť konfliktu s hierarchicky vyšším (*do seba zahŕňajúcim aj náš systém*) riadením. V krajnom prípade konfliktu, ak si niekto vybral zlo, vytrvale sa ho snaží realizovať a vyčerpá mieru Božieho dopustenia, tak svojim konaním vyvolá priamy adresný zásah Zhora do priebehu udalostí. A tento zásah prevráti naruby všetku jeho činnosť na základe všetkých jeho predchádzajúcich prognóz a hodnotení ich udržateľnosti – mier neurčitosti.

Vektory cieľov riadenia a im zodpovedajúce režimy riadenia možno rozdeliť do dvoch kategórií:

- **rovnovážne režimy** – výkyvy zostávajú v prípustných hraniciach relatívne ideálneho režimu, ktorý sa v čase nemení;
- **manévry** – výkyvy relatívne sa v čase meniaceho vektora cieľov a prechod z jedného režimu do druhého, pri ktorom sa parametre reálneho manévru odchyľujú od parametrov ideálneho manévru v prípustných medziach. Strata riadenia nastáva, ak vektor stavu (alebo jemu ekvivalentný vektor chyby) prekročí hranice prípustných odchýlok od ideálneho režimu, inými slovami, ide o vypadnutie z množiny prípustných vektorov chyby.

Manévry sa delia na **silné** a **slabé**. Ich vzájomná odlišnosť je relatívna a určená subjektívnym výberom etalónového procesu času a jednotky merania času. No v mnohých prípadoch takéto ich delenie umožňuje zjednodušiť modelovanie slabých manévrov, ignorujúc celý rad faktorov, bez straty kvality riadenia.

Každý čiastkový proces môže byť interpretovaný ako proces *riadenia* alebo *samoriadenia* prebiehajúci v hraniciach procesu hierarchicky vyššieho riadenia a môže byť opísaný v termínoch vyššie uvedených základných kategórií teórie riadenia. To nás privádza k jednej z osobitostí psychiky človeka.

Ľudské vedomie môže operovať naraz so siedmimi až deviatimi objektmi. Pri opise ľubovoľného životného problému v termínoch teórie riadenia, celkový počet naraz používaných kategórií neprekračuje číslo deväť: 1) vektor cieľov, 2) vektor stavu, 3) vektor chyby, 4) plná funkcia riadenia, 5) súhrn koncepcií riadenia, 6) vektor riadiaceho vplyvu, 7) štruktúrny spôsob, 8) bezštruktúrny spôsob, 9) rovnovážny režim alebo manéver. To znamená, že informácia, nevyhnutná pre zadanie a riešenie každej z úloh teórie riadenia môže byť prístupná vedomiu zdravého človeka v určitých obrazoch **celá bez výnimky**, naraz a usporiadane, ako nejaká mozaika, a nie nesúvislo-rozdrobene, ako sklíčka v kaleidoskope. Preto hlavné je si uvedomovať, čo konkrétne sa vzťahuje ku každej kategórii teórie riadenia, aby nedošlo k upadnutiu do **kaleidoskopického idiotizmu** — naplno prekvitajúcej alebo chabo plynúcej schizofrénie.

Ak sa niektoré kategórie javia **prázdnymi** a (alebo) správanie objektu nestabilným v zmysle predvídateľnosti jeho správania, tak to znamená, že človek nie je pripravený nielen k riešeniu, ale ani k samotnému zadaniu úlohy, na ktorú sa podujal; a preto má možnosť sa vedome a zavčasu zastaviť, premyslieť a pochopiť prebiehajúce udalosti, aby nenarobil problémy, upadnúc pritom do kaleidoskopického idiotizmu.

Riadenie je vždy **konceptuálne určité** 1) v zmysle určitosti cieľov a ich hierarchického usporiadania podľa ich dôležitosti v celkovej množine cieľov a 2) v zmysle určitosti prípustných a neprípustných **konkrétnych** prostriedkov realizácie cieľov riadenia. Neurčitosti oboch typov, *čo je v podstate neschopnosť pochopiť zmysel určitých rozdielnych koncepcií riadenia, súčasne zavádzaných do života*, rodia chyby riadenia, až do úplnej straty možnosti riadiť proces podľa ohlasovanej koncepcie (čo môže byť sprevádzané riadením potajme v súlade s inou koncepciou, zahŕňajúcou alebo negujúcou tú prvú).

Metodologickým testom na prítomnosť alebo neprítomnosť šarlatánstva v riadení je algoritmus metódy dynamického programovania². **Ten možno vytvoriť a spustiť do činnosti (ak to dovoľujú**

¹ Zjednodušené: Čím menšia je šanca na úspech, tým znalejší, skúsenejší a talentovanejší musí byť ten, čo si vytýčil tento náročný cieľ. – pozn. prekl.

² Pozri „Voda mŕtva“ vo vydaní z roku 1998, Časť II a takisto špeciálnu literatúru (vo „Vode mŕtvej“ v Časti II, konkrétne Kapitola 3, alebo v samostatne publikovanej DVTR Kapitola 14 – obe v slovenskom preklade k stiahnutiu na www.leva-

výpočtové kapacity) len pri určitosti vektora cieľov a jemu zodpovedajúcich koncepcií riadenia, a tiež za podmienky, že vektor cieľov a koncepcie riadenia nestratia stabilitu v časovom intervale, počas ktorého trvá proces riadenia.

Každá spoločnosť je *tak či onak* riadená. Z toho dôvodu možno globálny dejinný proces skúmať ako globálny proces riadenia: 1) zahŕňajúci množinu procesov regionálnych riadení, 2) prebiehajúci v hierarchicky vyšších (vo vzťahu k nemu) procesoch života Zeme a Vesmíru. Preto pri pohľade z pozícií *dostatočne všeobecnej teórie riadenia* na život spoločností v dlhodobých časových intervaloch dejín (stovky a viac rokov) existujú prostriedky vplyvu na spoločnosť, ktorých premyslené použitie umožňuje riadiť jej život i *smrť*, a sú nimi nasledovné:

1. Informácia **svetonázorového** charakteru, metodológia, ktorej osvojením si ľudia – individuálne i spoločne – budujú svoje „štandardné automatizmy“ rozpoznávania a chápania jednotlivých procesov v plnosti a celistvosti Vesmíru a vo *svojom vnímaní* zároveň určujú ich hierarchickú usporiadanosť v ich vzájomnej vloženosti. Ona je základom *kultúry myslenia* a plnosti riadiacej činnosti, vrátane *vnútrospoločenskej suverenity*.
2. Informácia kronikárskeho, **chronologického** charakteru všetkých oblastí Kultúry a všetkých oblastí Poznania. Umožňuje vidieť smerovanie priebehu procesov a vzájomne porovnávať jednotlivé oblasti *Kultúry ako celku* i oblasti Poznania. Ak má človek *videnie sveta* identické s Vesmírom, na základe *vnímania miery*, tak tá mu umožňuje odhaľovať jednotlivé procesy, vnímajúc „chaotický“ prúd faktov a javov cez *svetonázorové „sito“ – subjektívnu ľudskú mieru rozpoznávania*.
3. Informácia **faktologického** charakteru: opis jednotlivých procesov v ich vzájomných súvislostiach je podstatou informácie tretej priority, ku ktorej patria vierouky náboženských kultov, svetské ideológie, technológie a faktológia *všetkých odvetví* vedy.
4. **Ekonomické** procesy (ako nástroje vplyvu), podriadené čisto informačným prostriedkom vplyvu cez financie (peniaze), ktoré sú hranične zovšeobecňujúcim druhom informácie ekonomického charakteru.
5. Prostriedky genocídy, zasahujúce nielen žijúcich, ale aj budúce generácie, ničiace *geneticky podmienený potenciál* osvojenia si nimi a rozvoja kultúrneho dedičstva predkov: jadrové zastrešovanie – hrozba použitia; alkoholová, tabaková a zvyšná drogová genocída, potravinové prisady, všetko ekologické znečisťovanie, niektoré medikamenty – reálne použitie; „genetické inžinierstvo“ a „biotechnológie“ – potenciálne nebezpečenstvo.
6. Ostatné prostriedky vplyvu, predovšetkým silového — *zbrane* v tradičnom chápaní tohto slova, zabíjajúce a kaličiace ľudí, rozbíjajúce a ničiace materiálno-technické objekty civilizácie, hmotné pamätníky kultúry a nositeľov ich ducha.

Hoci jednoznačných rozhraničení medzi prostriedkami vplyvu niet, nakoľko mnohé z nich disponujú kvalitami, ktoré ich umožňujú zaradiť k rôznym prioritám, avšak ich uvedená *hierarchicky usporiadaná* klasifikácia umožňuje vyčleniť dominujúce faktory vplyvu, ktoré môžu byť použité ako prostriedky riadenia, alebo ak je to cieľom riadenia, tak aj ako prostriedky potlačenia a likvidácie konceptuálne-riadiaco neprípustných javov v živote spoločnosti.

Pri použití tohto súboru vo vnútri jedného sociálneho systému — ide o zovšeobecnené prostriedky jeho riadenia. Ale pri ich použití jedným sociálnym systémom (sociálnou skupinou) voči iným a pri nezlučiteľnosti koncepcií riadenia v nich — ide o *zovšeobecnené zbrane*, t.j. prostriedky vedenia *vojny*, v tom najvšeobecnejšom chápaní tohto slova; alebo o prostriedky podpory samoriadenia v inom sociálnom systéme, ak sú oba systémy konceptuálne zlučiteľné.

Uvedené poradie určuje prioritu menovaných druhov prostriedkov vplyvu na spoločnosť, nakoľko zmena stavu spoločnosti pod vplyvom prostriedkov s vyššou prioritou má omnoho väčšie následky, zmena než pod vplyvom nižších, hoc aj prebieha pomalšie a bez „hlučných efektov“. To jest, v *historicky dlhodobých* časových intervaloch rýchlosť realizácie stúpa od prvej priority smerom k šiestej, avšak nezvratnosť následkov ich použitia, v mnohom určujúca efektívnosť riešenia problémov života spoločnosti v zmysle *raz a navždy* — klesá.

1. Náš štandard chápania sveta

Pridržiavajúc sa tohto vyjadreného *svetonázorového štandardu*, analyzujeme všetky názory, *bez výnimky*, vyjadrované k otázkam dejín, náboženstva, ekonomiky a ďalším otázkam patriacim do *oblasti sociálnych vied*.

2. O „novej chronológii dejín“ A.T.Fomenka a G.V.Nosovského

Početné práce A.T.Fomenka a G.V.Nosovského sa publikujú už od začiatku 1980-tych rokov, a v nich je formovaná chronológia dejín, ktorá odmieta tradičnú, v historickej vede prevládajúcu chronológiu. A na základe zmenenej chronológie v procese novej interpretácie v ich podaní informácií z kroník sa rodí nový historický mýtus, odmietajúci historické mýty, sformované v tradičnej chronológii všeobecnej histórie a jej regionálnych vetiev. Prítom adekvátnosť nového historického mýtu voči reálne odohratým dejinám v minulosti — to je otázka, ďaleko presahujúca rámec identifikácie chronológie na základe použitia matematických metód na spracovanie textov kroník.

Bohužiaľ, v súčasnosti je vzhľadom na História vhodné použitie termínu «historický mýtus», nakoľko nikto z ľudí si sám nepamätá všetky reálne odohraté dejiny ľudstva, a súčasná spoločnosť nie je dosť gramotná, aby vedela bezchybne čítať rôznorodé pamätníky minulosti (*artefakty*) aspoň tak, ako čítame v dnešnej dobe knihy. A tak, História minulosti je nám známa z ústneho podania, písomných kroník, z interpretácie údajov archeologických vykopávok v súlade s už sformovanými predstavami.

Keďže zďaleka nie všetky udalosti, ktoré prejavili svoj vplyv na ďalší priebeh dejín, sa v minulosti stali predmetom pozornosti a pochopenia ich významu súčasníkmi, tak rovnako nie všetko historicky dôležité bolo aj zachované v ústnom podaní a nie všetko zachytené v písomných kronikách, nie všetko sa stalo majetkom archeológie, a nie všetko je správne interpretované.

My skutočne žijeme na základe spektra historických mýtov, a každá historická škola sa pridrižiava svojho vlastného historického mýtu, pestuje si ho a propaguje ako jediný správny. Prevládajúce historické mýty sa menia v priebehu samotného dejinného procesu, pričom, ako v prípade ZSSR, dokonca neraz počas života jedného pokolenia.

Historické mýty sa úmyselne falzifikujú vzhľadom na reálne odohraté udalosti, a ak sa mýtus stane prevládajúcim, tak fakt jeho falzifikácie ostáva časom zabudnutý. Aj v dnešnej dobe jedna z najaktuálnejších otázok historickej vedy spočíva v nasledovnom: Ktorý z množstva rozpoznatelných historických mýtov má najbližšie k reálne odohratým dejinám.

Kostrou historického mýtu je opis výberu z množstva reálnych a vymyslených udalostí v ich postupnosti. Opis udalostí v ich postupnosti tvorí vlastne chronológiu v jej najvšeobecnejšej podobe, v ktorej samotná postupnosť udalostí vystupuje ako etalónový časový proces.

Súvzťažnosť historických udalostí s astronomickými cyklami a udalosťami predstavuje oporu chronológie len o jeden z možných etalónových časových procesov.

Avšak tento proces-etalón času je zároveň najprimeranejší, nakoľko, na rozdiel od dynastického výpočtu historického času *podľa panovníkov*, tento zjednocuje spoločnosti celej planéty, žijúce pod jedným a tým istým nebom. Preto identifikácia reálnej chronológie História, založenej na astronomickom etalóne času, je naozaj dôležitá oblasť činnosti.

No nezávisle od postojov samotných autorov k svojej práci v tejto oblasti a k jej výsledkom, oni objektívne vykazujú vplyv na globálnu civilizáciu cez druhú prioritu zovšeobecných prostriedkov riadenia. Prítom je nevyhnutné mať na zreteli, že uznanie ich sformovanej chronológie rúca celé spektrum historických mýtov, prevládajúcich v globálnom rozsahu.

Čo bude nasledovať po rozbití prevládajúceho globálneho historického mýtu? — to je otázka, na ktorú samotní autori početných publikácií sotva dokážu dať odpoveď, nakoľko nimi ohlásené informácie 2. priority zovšeobecných prostriedkov riadenia sú sprevádzané neurčitostami, ktoré pramena zo zamlčaní, ktoré zodpovedajú informáciám 1. priority zovšeobecných prostriedkov riadenia.

V lepšom prípade, na základe ich prác bude obnovený (blízky k istinnému) opis reálne odohratých dejín ľudstva, po čom sa spamätávajúca sa a meniacia globálna civilizácia zbaví od lži.

V horšom prípade, globálna civilizácia upadne do masovej psychologickéj apatie¹, po prekonaní ktorej bude existovať pod tlakom sugestívnych preludov nového historického mýtu (vštepeneho do kultúry pod narkózou apatie), ešte ľživejšieho, než aktuálne prevládajúci globálny historický mýtus.

¹ Nevnímanosť k tomu, čo sa deje navôkol, plus intelektuálna a emočná „strnulosť“.

T.j. práce A.T.Fomenka a G.V.Nosovského *nie sú neškodným*, od života odtrhnutým matematickým abstrakcionizmom, pretože chybná interpretácia dokonca samo osebe bezchybných (v matematickom zmysle) výsledkov môže otvoriť cestu pre veľmi závažné globálne spoločenské následky, ktoré budú možno zaťažovať ľudí ešte niekoľko ďalších tisícročí.

Situácia sa komplikuje aj tým, že historici a filológovia, pracujúci s textami kroník, ktoré sa zachovali z minulých čias, modifikujúci a podporujúci historické mýty, sformované na základe tradičnej chronológie, pre úplnú matematickú negramotnosť väčšiny z nich, skrátka nie sú pripravení na to, aby dokázali prijať obsah prác A.T.Fomenka a G.V.Nosovského a posúdiť podstatu a hodnovernosť toho historického mýtu, ktorý sa rodí na základe nimi navrhovanej chronológie.

Algoritmus formálneho a jednotného matematického spracovania informácií z textov historických kroník je opísaný, napríklad, v knihe A.T.Fomenko „*Metódy štatistickej analýzy naratívnych textov a ich použitie v chronológii*“ (Vyd. MŠU, r. 1990; zdroj 1). Je založený na klasifikácii udalostí v živote spoločnosti (vojna alebo mier, zmena vládcu, dĺžka trvania stavu), spomínaných v rozprávaniach, a tiež na počtoch zmienok jedných a tých istých osôb v kronike. To umožňuje vytvoriť *vektor stavu* spoločnosti (vošlo doň 34 parametrov, zdroj 1, str. 131). A celý historický proces, opísaný v kronike vo forme slobodného slovesného rozprávania, vo výsledku takejto formalizácie sa zobrazí ako postupnosť vektorov stavu, ktorá môže byť spracovaná rôznymi matematickými metódami.

Pri zaradení astronomických javov (zatmenie slnka, mesiaca, výbuch supernovy, kométy atď.) do *bázy udalostí*, na ktorej je vytvorený vektorový priestor stavu spoločnosti, sa odкрýva možnosť spojiť kroniky s modelmi astronomických javov, používanými v astronómii: t.j. „posadiť“ etalónovo neurčitú chronológiu historických rozprávání (rátaujúcich čas podľa meniacich sa „panovníkov“) na astronomický etalón času, jednotný pre celú planétu.

Pritom v zamlčaní sa predpokladá minimálne nasledovné: 1) Slnčná sústava počas celej História ľudstva je nemenná svojou zostavou planét a vzájomnou polohou ich orbít v trojrozmernom priestore; 2) rytmika Slnčnej sústavy je nemenná voči druhým možným etalónom času, na ktorých tiež môže byť založený výpočet historického času (napríklad denný rytmus otáčania Zeme okolo svojej osi); 3) súčasné astronomické modely pohybu objektov v Slnčnej sústave i samotnej sústavy v galaxii umožňujú opísať mapu hviezdneho neba pre hociktorý región Zeme v hociktorom časovom okamihu so zanedbateľne malými odchýlkami v rámci celej predstaviteľnej hĺbky historickej minulosti.

Napriek tomu, dokonca aj pri objektívnej pravdivosti týchto troch predpokladov, *uvedených v zamlčaní*, autormi vytvorený algoritmus je *objektívne matematicky* nevnímový k odlišnosti dvoch kvalitatívne rôznych javov v živote spoločnosti.

Nerozlišuje totiž medzi rozprávaním autorov textov o odohratej minulosti a opismi budúcnosti v predpovediach, ktoré sa naplnili, avšak chronologicky predchádzali opísaným udalostiam. A teda, ak boli staroveké predpovede zafixované písomne, potom formálne dodržiavanie algoritmu predurčuje stanoviť ich datovanie nie skôr, ako sa odohrala prvá udalosť spomenutá v predpovediach. Ak je text datovaný podľa informácií z predpovede, a spolu s ňou sú v texte prítomné aj opisy udalostí jak súdobe kronike, tak aj minulých udalostí, tak aj tie, spoločne s predpoveďou zafixovanou v kronike, sa posúvajú do budúcnosti vzhľadom na svoje reálne dátumy. (Alebo sa k dátumu proroctva posúvajú udalosti opísané v proroctve).

Opisy budúcnosti, ktoré sa v dejinách postupom času stali realitou, sú síce zriedkavé, pre mnohých neznáme, a podaktorí ich považujú za dodatočný podvrh, no napriek tomu sa vyskytujú.

Ako príklad neschopnosti algoritmu „automaticky“ odlišiť spomienky na minulosť od „spomienok na budúcnosť“ preskúmame informácie o záhube „Titaniku“ v r. 1912.

V r. 1898 bol v Anglicku vydaný román Morgana Robertsona „*Márnosť*“ (*Futility*). Ak sformalizujeme jeho námet, vyčleniac z neho komponenty vektora stavu procesu, opísaného v románe formou slovesného rozprávania, tak získame nasledovné:

1. V Anglicku bola postavená transatlantická osobná linková loď.
2. V momente jej postavenia, to bola najväčšia linková loď na svete.
3. Bola to najluxusnejšia linková loď, plávajúci palác, určený pre transport sociálnej „elity“¹.

¹ Pre predstavu ohľadom miery sociálneho rozvrstvenia v tých rokoch: plavba s trvaním jeden týždeň na reálnom „Titaniku“ v luxusnej kajute stála 4350 dolárov, a nejaký reálny Harold Bride, spomenutý v knihe Waltera Lorda o potopení

4. Má 4 komíny, 3 lodné skrutky, dosahuje rýchlosť pod 25 uzlov atď. (presnosť opisu lode v románe je na úrovni jedného z možných variantov reálneho projektu v počiatočných štádiách jeho vypracovania).
5. Počas svojej prvej plavby sa zrazil s ľadovcom a potopil sa.
6. Stalo sa to počas chladnej aprílovej noci.
7. Záchranné člny pre všetkých ľudí na palube nestačili, pretože podľa predstáv jeho staviteľov a objednávateľov, bola možnosť potopenia sa tohto parníka-zázraku úplne vylúčená¹.
8. Viac než polovica pasažierov a väčšia časť posádky zahynuli: časť spoločne s potápajúcou sa loďou; a tí, ktorí nenašli miesto v záchranných člnoch, sa ocitli vo vode, akonáhle sa plávajúci palác potopil, zamrzli, utopili sa a stratili v nočnom oceáne.
9. Názov linkovej lode bol „Titán“.

Ak *pomyselný historik v budúcnosti* zaradí toto rozprávanie M. Robertsona medzi kroniky o morských katastrofách, a priradí mu dátum na základe formálneho dodržania algoritmu, ktorý vo svojich výskumoch použili A.T.Fomenko a G.V.Nosovský, dostaneme výsledok: dátum napísania nebude starší ako apríl 1912; názov lode bude „Titan“, a nie „Titanik“ (chyba „prepisovateľa“), napriek tomu, že v reálnej histórii je dokumentárne zaznamenané, že román M. Robertsona predišiel v ňom opísané udalosti o 14 rokov. A máloktorá kniha o skaze „Titaniku“ sa zaobíde bez zmienky o tejto predpovedi².

Avšak *otázka ohľadom možnosti alebo nemožnosti hodnovernej predpovede budúcnosti* sa vzťahuje k 1. prioritě zovšeobecnených prostriedkov samoriadenia spoločnosti, problematika ktorej ostala autormi analyzovaných prác nepreskúmaná. V závislosti od toho, ako je stanovená odpoveď na túto otázku (*predpovede sú možné a diali sa v minulosti/ predpovede nie sú možné a v minulosti ich nebolo*), je jeden druh interpretácií matematicky bezchybného výsledku **algoritmického spracovania informácií z textov historického obsahu** — možný, a iné interpretácie sú kategoricky zakázané.

Okrem toho, štatistická analýza množstva postupností zmien vektorov stavu spoločnosti umožňuje vyhodnotiť pravdepodobnosť **neodôvodnenej zhody** dvoch porovnávaných postupností vektorov stavu, ktorými je opisovaný priebeh udalostí života spoločnosti po transformovaní informácií z textov kroník do matematických modelov.

tejto lode, s mesačnou mzdou 20 dolárov by na takúto plavbu musel pracovať 18 rokov, nemiňajúc pritom peniaze na nič iné. To znamená, že jeden luxusný pasažier „Titaniku“ za jeden týždeň plavby, s prihliadnutím na sprievodné výdaje, premrhal 20 rokov života obyčajného robotníka; to isté pokračovalo aj na brehu a nieslo „elitárno“-masový charakter. Takže „Titanik“ bol luxusným stvárnením ohavného finančného kanibalizmu.

Walter Lord bol autorom knihy „Posledná noc «Titaniku»“, jednej z najznámejších. Nedávno, minimálne dvakrát, bola vydaná aj v ruskom jazyku: v r. 1983 vo vyd. „Lodiarstvo“ s obsírnym inžinierskym komentárom; a v r. 1991 vo vyd. „Čas Pik“, Leningrad, bez inžinierskych komentárov.

¹ Tým najťažším masovým druhom havárie na mori je zrážka lodí. Ak pri zrážke príde náraz do boku v oblasti vodotesných prepážok, tak vo väčšine prípadov sú zatopené dve susedné sekcie. Preto väčšina osobných lodí sa projektuje tak, aby v tomto prípade garantovane zostali na hladine. Reálny „Titanik“ mohol zostať na hladine pri zatopení štyroch predných sekcií, ale v dôsledku kľzavého nárazu o ľadovec bola bočnica rozpáraná a zatopených päť predných sekcií, o dĺžke približne jednej tretiny trupu. Aby v čase mieru, aj na našu dobu gigantický, 269-metrový trup lode, po prvé, stratil vodotesnosť v rozsahu 90 metrov po dĺžke, a po druhé, aby si havarijné prostriedky nedokázali poradiť s odčerpávaním do vnútra prenikajúcej vody — to je veľmi málo pravdepodobné. Napriek tomu, táto malá pravdepodobnosť, vylúčená z reálnych možností života pri projektovaní lode, sa aj tak zmenila na realitu, vo výsledku čoho zahynulo 1490 až 1635 ľudí (podľa rôznych údajov) z 2207-mych, ktorí sa nachádzali na palube, nerátajúc škody samotnej drahej linkovej lode.

² No tento fakt nie je jedinou mystickou udalosťou, ktorá je spájaná so skazou „Titaniku“. Medzi nákladom alebo pasažiermi lode — ako si kto vyberie — bola staroegyptská múmia. Aby sa zamedzilo zbytočnej zvedavosti i možnosti poškodenia tohto drahocenného predmetu, múmiu neumiestnili do podpalubia ani do miestností pre pasažierov, ale do priestorov kapitánskeho mostíka, kde mali voľný vstup len vyšší dôstojníci lode. Múmia bola telom ženy, stúpenkyne faraóna Achnatona, ktorú pri zmienkach v literatúre opisujú ako prorokyňu. Kapitán „Titaniku“ Smith údajne prejavil neprimeranú zvedavosť a narušil pokoj múmie, následkom čoho zafungovala staroveká kľiatba voči každému, kto narušá nedotknuteľnosť hrobov v Egypte, známa ako «kľiatba faraónov».

No je tu ešte jeden aspekt, ktorý sa tiež týka mystiky. USA, kam mal „Titanik“ namierené, sú výsledkom stáročia trvajúcej činnosti hierarchie egyptského Amona a jej následníkov. Achnaton a jeho stúpeni boli v konflikte s hierarchiou služobníkov Amona. Preto transport múmie služobníčky Atona do USA bolo vtrhnutím egregora Atona do citadely dnešných amonovcov. Bola azda záhuba „Titaniku“ obeťou, ktorú amonovci boli nútení priniesť, aby k tomuto vtrhnutiu nedošlo; alebo egregor Atona zničil „Titanik“, aby sa múmia nestala majetkom odborníkov na mágiu z hierarchie Amona — odpoveď nepoznáme. Avšak tento druh mystiky je v História ovela dôležitejší, než zvedavosť kapitána Smitha, ktorá reálne mohla byť vymyslená aj dodatočne.

2. O „novej chronológii dejín“ A.T.Fomenka a G.V.Nosovského

V termínoch *zdroja 1*, str. 115 je to pravdepodobnosť náhodnej zhody dynastií M a N (skrátene PNZD — podľa začiatkových písmen), známych z dvoch rozdielnych kroník. Život dynastií panovníkov tvorí jednu zo základných tém kroník, preto ukazovateľ «pravdepodobnosť náhodnej zhody dynastií» má svoju dôležitosť.

Štatistická analýza, vykonaná autormi, odhalila dva typy porovnávaných párov dynastií: pre jedny páry (nie jednotlivé dynastie) je PNZD rádovo 10^{-3} (t.j. 1/1 000), a tieto dynastie a k nim prislúchajúce spoločenské procesy sú autormi interpretované ako rozdielne; pre iné je PNZD rádovo 10^{-12} — 10^{-8} , a tieto dynastie sú interpretované ako jedna a tá istá dynastia a k nej prislúchajúci proces, známy však pod rôznymi menami v rôznych kronikách. (Zdroj 1, str. 118, 182).

A keďže v porovnávaných pároch dynastií, známych z textov svetských kroník a Biblie, sa nachádzajú zhodné dynastie (PNZD je oveľa menšie ako 10^{-3}) majúce rovnakú geografickú lokalizáciu, tak sa robí záver, že udalosti opisované v kronikách a majúce najstaršie datovanie sú v podstate opisom oveľa neskorších udalostí (*t.j. mladších*), chybné chronológmi zaradených do oveľa vzdialenejšej minulosti.

No medzi párovo zhodnými dynastiami sa nachádzajú aj dynastie s rozdielnou geografickou lokalizáciou. Voči takýmto dynastiám sa robí záver, že sa jedná o tú istú dynastiu, prevzatú z kroník inej geografickej lokalizácie a zaradenú do miestnej historickej kroniky, umelo ju naťahujúc do minulosti.

A autori robia príslušný zovšeobecňujúci záver:

«Súčasná učebnica starovekej a stredovekej histórie (a chronológie) je vrstevnatou kronikou, ktorá vznikla vo výsledku zlepenia štyroch, prakticky totožných exemplárov kroniky C1 (v kontexte zdroja 1: «kroniky Co — C4» sú postupnosti udalostí, faktológia dejín, známa z kroník). Zvyšné tri kroniky C2, C3, C4 vznikajú z kroniky C1 vo výsledku jej posunu (ako pevného celku) po časovej osi smerom dole (do minulosti) na veľičiny 333, 1053, 1778 rokov (približne). Inými slovami, celá „súčasná učebnica“ sa kompletne obnovuje v menšej miere podľa C1 alebo Co, umiestnenej vcelku na časovej osi vpravo (t.j. neskoršie) od 300 roku n.l. Navyše, ukazuje sa, že prakticky všetka informácia v kronike Co (a v C1) je v skutočnosti umiestnená vpravo (t.j. neskoršie) od roku 900 n.l. To znamená, že každá epocha ležiaca naľavo od roku 900 n.l. je „odrazom“ (*do minulosti*) (štatistickým duplikátom, „fantómom“) nejakej oveľa neskoršej skutočnej historickej epochy, ležiacej vpravo od roku 900 n.l. Táto neskoršia skutočná epocha je v tomto zmysle „štatistickým originálom“ všetkým ňou splodených duplikátov (*posunutých do minulosti*). Takéto duplikáty vznikali pri kopírovaní dokumentov opisujúcich danú skutočnú epochu, pri ich následnom posune nadol po časovej osi (*do minulosti*) na uvedené veľičiny. Interval 13 — 20 storočie neobsahuje žiadne štatistické duplikáty. Interval 10 — 13 storočie je „súčtom“ dvoch kroník: reálnej a štatistického duplikátu, ktorý sem prišiel z periódy 13 — 16 storočie n.l. (pri posune približne o 300 rokov nadol). Poslednou udalosťou, spustenou nadol pri chronologickom posune (zo skutočnej chronológie 13 — 18 storočia) bola, pravdepodobne, činnosť chronológa Dionisiusa Petaviusa» (Zdroj 1, str. 181, 182, kurzíva v zátvorkách — naše vysvetlivky pre lepšie chápanie kontextu citovaného zdroja).

Tento záver, urobený v zdroji 1 a zopakovaný inými slovami v ich ďalších publikáciách, napríklad v knihe „*Impérium*“ (Moskva, vyd. „Faktoriál“, r. 1996, str. 51 — 55; zdroj 2), v zamlčaní predpokladá chápanie „náhody“ výlučne ako absenciu objektívnej príčinnno-následkovej podmienenosti porovnávaných udalostí.

Taktiež sa v zamlčaní predpokladá aj absencia takej príčinnno-následkovej podmienenosti, ako je riadenie, ktoré môže priviesť k zhode geograficky a chronologicky vzdialených procesov v dostatočne vysokej kvalite. No a absencia riadenia, tiež v zamlčaní, predpokladá aj neprítomnosť všetkého, čo je riadeniu (ako takému) vlastné: cieľov riadenia, koncepcie riadenia, realizácie riadenia v súlade s koncepciou pri vyššej či nižšej kvalite riadenia, konfliktov riadenia na základe vzájomne sa vylučujúcich cieľov a koncepcií ich realizácie atď.

Takéto chápanie „náhody“ je dôsledkom svetonázorového (*1. prioritá zovšeobecnených prostriedkov riadenia*) popierania vo Vesmíre objektívnosti: po prvé, **informácie**; a po druhé, celovesmírneho **systému kódovania informácie** (informácia bez systému kódovania nie je možná). Celovesmírny systém kódovania informácie je vo vzťahu k matérii vo všetkých jej známych aj neznámych formách (hmota,

pole, plazma, vákuum, atď.) *mierou bytia* — *matricou možných stavov matérie a spôsobov jej možných prechodov z jedného stavu do druhého*¹. Práve z dôvodu existencie Vesmíru ako nerozlučnej jednoty: **matérie-informácie-miery** predstavuje náhoda štatistickú predurčenosť; a objektívna číselná hodnota štatistickej predurčenosti alebo jej číselné ohodnotenie (hodnota pravdepodobnosti v známom odbore matematiky) je svojho druhu *číselnou „mierou pevnosti“ príčinnno-následkových podmieneností v priebehu udalostí*.

Téza o riadenom charaktere života celého dohľadného *vesmíru ako takého* je, prirodzene, z prahu odmetaná materialistickým ateistickým videním sveta. No toto videnie sveta bolo kultivované v ZSSR počas celej jeho histórie, v dôsledku čoho je dnes prevládajúcim videním sveta v spoločnosti. A dokonca aj vo videní sveta a správaní tých, ktorí sa úprimne považujú za veriacich a nábožných ľudí, sú prítomné mnohé črty prameniace z ateizmu a materializmu² propagovaných v spoločnosti, v dôsledku čoho chápanie „náhod“, v zmysle absencie príčinnno-následkových podmieneností medzi skúmanými udalosťami v živote, je tiež typické pre vedomie väčšiny ľudí.

A keď zájde reč na „náhodné“ procesy, tak mnohí predpokladajú, že všetko, čo sa v nich deje — je neriadené, hoci reálne môže vyjsť najavo, že štatistické charakteristiky, ktorými je opisovaný náhodný proces, patria do vektora cieľov nejakého subjektu, ktorý disponuje prostriedkami vplyvu na priebeh „náhodného“ procesu, a z jeho uhlu pohľadu, riadi daný proces pomerne uspokojivo; alebo že „náhodný“ proces prebieha ako proces samoriadenia, nakoľko jeho priebeh je podmienený *účelovo ovládaným* nastavením vonkajších i vnútorných (vo vzťahu k procesu) faktorov, *predurčujúcich* jeho priebeh. Toto sa môže diať aj v tom prípade, ak postranný pozorovateľ, z rôznych príčin, nechápe ciele riadenia a nevidí v nich riadiaci vplyv na proces, ktorý plynie, podľa jeho názoru, „sám od seba“.

Preto, aj keď pre mnohých riadený³ (samoriadený) charakter priebehu celovesmírnych procesov nie je očividný, predsa len popierať priebeh procesov riadenia v živote spoločnosti môže len *absolútny blázon*; alebo ten, čo sa snaží z druhých spraviť absolútnych bláznov.

Každý človek v spoločnosti je nositeľom nedeliteľného, svojho vlastného rozumu, ktorý sa snaží čosi riadiť: t.j. vytvára si ciele a snaží sa ich v živote zrealizovať, a mnohým sa aj darí dosiahnuť želané, a tým zároveň zavŕšiť proces riadenia vo vzťahu k vytýčeným cieľom. A celý súhrn *procesov* jak *cieľavedomého riadenia*, tak aj *bezmyslienkovitého správania sa* (na základe osvojených automatizmov), *realizovaných* každým človekom, *plodí dohromady* globálny proces samoriadenia ľudstva a biosféry Zeme, zahŕňajúci do seba množstvo procesov samoriadenia regionálnych spoločností. T.j. globálny dejinný proces je *objektívne* procesom samoriadenia ľudstva v nadväznosti mnohých pokolení, ktorý plynie v rámci hierarchicky vyššieho riadenia, ktorého je časťou. V ňom, *napríklad*, na základe biopoľovej jednoty všetkého v biosfére, ľudia *súhrnne* plodia kolektívny rozum, ktorého dĺžka života obopína životy množstva pokolení, a *ktorý takisto rieši určité úlohy riadenia a samoriadenia* v hraniciach možností, daných mu hierarchicky vyšším riadením, ktorého je súčasťou.

Tento jav bol známy vždy, ibaže v rôznych obdobiach dejín bol vyjadrovaný rôznymi slovami: duch národa, duch epochy, noosféra, egregor, súbornosť atď. V epoche nadvlády materialistického videnia sveta došlo k strate chápania objektívnosti informácie a globálny dejinný proces sa začal interpretovať ako „neriadený“ — chaoticko-bezcieľny, nakoľko riadenie je procesom informačnej výmeny, a ak informácia vo Vesmíre nie je objektívna, ale subjektívna, tak jedinou množinou subjektov sú ľudia. Dĺžka života každého z ľudí je nepatrná vo vzťahu, dokonca, k dĺžke regionálnych procesov spoločenského rozvoja: a preto, *vraj*, o žiadnom riadení v časových intervaloch presahujúcich dĺžku aktívneho života človeka, ani v regionálnom rozsahu, ani v globálnom rozsahu, nemôže byť ani reč. Podľa takéhoto názoru aj globálny dejinný proces plynie neriadený nevedno kam.

Ale aj materialista, uznávajúc zákon zachovania energie, by mal *v jeho dôsledku* priznať, že človekom vyžarované biopolia nesú aj informáciu (vlastnú ľudskej pamäti i celkovej psychike), ktorá sprevádza vyžarovanú energiu vo všetkých jej premenách. Takže, ak energia nemizne bez stopy, potom informácia nesená energiou tiež nemizne bez stopy, ale určitým spôsobom vplýva na existenciu tých objektov, ktoré pohlcujú *informáciu* spoločne s energiou.

¹ Povedané sa vzťahuje aj k ľudstvu ako celku, aj k rôznym druhom podmnožín v jeho zložení.

² Materializmus sa v danom kontexte chápe ako odmietanie objektívnosti informácie a štatistických predurčeností bytia v trojjednote matérie-informácie-miera.

³ Aj riaditeľný (samoriaditeľný). – pozn. prekl.

Pochopiteľne, historicky nedávne potopenie „Titaniku“ a predpoveď tejto udalosti sa nedajú objasniť pri chápaní „náhody“, ako absencie príčinnno-následkových podmieneností medzi danými udalosťami.

Môžeme si pozrieť zoznamy Lloyda aj iných spoločností na registráciu plavidiel za rok 1912. Dozvedieť sa z nich, koľko bolo lodí; ako sa menila ich početnosť v rozsahu gradácie výtlaku lodí; aká bola štatistika havárijnosti v prerozdelení podľa tonáže lodí; aký podiel havárijnosti a potopenia pripadal na prvú plavbu; aký na zrážku s ľadovcami atď. A na tomto základe vypočítať pravdepodobnosť potopenia „Titaniku“ na prvej plavbe vo výsledku zrážky s ľadovcom. Bude zanedbateľne malá.

Môžeme si pozrieť bibliografiu v knižnici Britského múzea za rok 1898. Dozvedieť sa koľko bolo do tej doby vydaných románov; aký je ich celkový objem; koľko z nich je zasvätených námorným katastrofám; aký je počet námetov a získať tak ďalší odhad pravdepodobnosti toho, že nejaký literát uhádne takmer úplne presne scenár budúcej drámy na mori.

Ak pravdepodobnosť, vraj, bezdôvodnej záhuby „Titaniku“ vynásobíme pravdepodobnosťou jej predpovede spisovateľom, tak môžeme získať svojho druhu „PBZSS“ („pravdepodobnosť“ bezdôvodnej zhody so skutočnosťou), ktoré bude tiež oveľa menšie ako 10^{-3} (*výpočtovú schému možno zostaviť aj tak, že sa podarí získať rádovo 10^{-8}*). Po tomto zostane len urobiť záver, že tieto udalosti, vraj, nie sú spojené reťazcom príčinnno-následkových podmieneností.

No ak uznáme objektívnosť existencie matrice možných stavov matérie a jej možných prechodov z jedného stavu do druhého (systému kódovania informácie vo Vesmíre); ak uznáme objektívnosť informácie a jej uchovanie v poľových štruktúrach Zeme; ak uznáme (v dôsledku uznania prvých dvoch bodov) objektívnu existenciu transpersonálnej úrovne riadenia, plodeného samotnou spoločnosťou, tak všetko bude inak.

M.Robertson prevzal z „noosféry“ objektívne možný scenár priebehu udalostí, alebo dokonca možno prevzal scenár, podľa ktorého sa britská spoločnosť už objektívne samoriadila. Ohlásenie scenára pri zverejnení románu neprivedlo k zmene charakteru samoriadenia, prípadne ho ešte postrčilo k uskutočneniu obsahu tohto scenára. Svet je celistvý ako trojjednota: matéria-informácia-miera — a na výstupe procesu premien informácie a jej cirkulácie v spoločnosti po 14-tich rokoch sa „Titanik“ potápa, ako to bolo predpísané M.Robertsonom.

T.j. proces samoriadenia spoločnosti sa v súlade so scenárom, popísaným M.Robertsonom, odohral v dostatočne vysokej kvalite, bez ohľadu na mimoriadne nízku „pravdepodobnosť“ bezdôvodnej zhody so skutočnosťou; bez ohľadu na to, že mechanizmus riadenia tohto procesu zostal skrytým pred zmyslami a vnímaním spoločnosti, ktorá sa k tejto zhode stavala buď ľahostajne, alebo ako k „desivej mystike“. No «mystika» je vlastnosťou Objektívnej reality, rúcajúcou všetky tradičné predstavy o možnom a nemožnom, vrátane načmáraných pravdepodobnostno-štatistických modelov, uzamknutých v hraniciach matematiky.

Otvorenou zostáva len otázka: bol román M.Robertsona varovaním Zhora, aby reálny „Titanik“ nestroskotal, ktoré však britská vládnuca „elita“ nevypočula; alebo M.Robertson (možno sám si to neuvedomujúc a nerozumejúc tomu) vykonal akt sociálnej mágie, v hraniciach dopustenia mu Zhora, a vyvolal nešťastie, ktoré by sa bez jeho románu vôbec nestalo.

Ak sa vrátíme z exkurzu do porovnávej analýzy svetonázorov a do mágie literárneho slova (*tematika 1. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia*), späť k téme výskumov A.T.Fomenko a G.V.Nosovského, treba tiež povedať, že jednoznačne bezchybná nie je ani ich interpretácia párov kroník s hodnotami pravdepodobností náhodnej zhody dynastií (PNZD) v rozsahu 10^{-12} — 10^{-8} , ako opisov jedných a tých istých udalostí, no chybné datovaných do rôznych epoch a chybné lokalizovaných do geograficky rozdielnych regiónov.

Ak ľudstvo na Zemi vo všetkých minulých aj budúcich pokoleniach *objektívne* rieši určité mravnotické úlohy metódou postupného približovania sa¹, tak v regionálnych aj globálnom dejinnom procese bude možné pozorovať akúsi spoločnú zdieľanú kosť — postupnosť dejov, algoritmus, scenár priebehu udalostí v matici objektívne možných stavov spoločnosti. Práve v dôsledku toho, že riadenie

¹ Ak úlohu úspešne zvládne, prechádza na úplne novú; ak úlohu nezvládne, bude si ju musieť ešte v budúcnosti zopakovať (v nových historických „dekoráciách“). Podobá sa to opakovaniu „levelu“ v počítačových hrách, avšak bez návratu v čase. – pozn. prekl.

— vzhľadom na oporný účelový scenár — je istené transpersonálnymi faktormi s vysokou kvalitou, história sa v rôznych epochách a v rôznych regiónoch opakuje ako 2 x 2. Ani toto však nie je objav našich dní.

V Koráne je na to priamo poukázané: «Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokým ľudia sami nezmenia to, čo je v nich (v inom preklade: pokým sami nezmenia svoje úmysly)» — súra 13:12. Historik V.O.Ključevskij začína svoj zošit aforizmov slovami: «**Zákonitosť historického javu je nepriamo úmerná jeho duchovnosti**», čo trochu inými slovami — a menej jasne — poukazuje na to isté, na čo je poukázané v Koráne. Je to oveľa hlbšie, než formálna štatistická analýza kroník: aká je duchovnosť (mravnosť, kultúra myslenia, kultúra vonkajšieho viditeľného i vnútorného správania) — také sú aj dejiny, také sú aj kroniky.

A ak je duchovnosť stále nemenne rovnaká: **vysadnúť na plecيا bližnemu i vzdialenému, a nech len oni drú, a Zlatá Rybka, nech úžerníkovi robí poskoka** — tak počas všetkých navzájom sa meniacich civilizácií, rozdiely nie sú väčšie, než medzi kronikami divadelného života, opisujúcimi predstavenie jednej a tej istej hry v divadlách rôznych krajín a v rôznych storočiach: postavy aj dejstvá sú tie isté, menia sa len — herci, scénografovia, dekorácie a prejavy tvorivej slobody do scenáru zasvätených režisérovia, obmedzovaných v danom prípade autorským dozorom Zhora. Keďže vnímanie jedného a toho istého predstavenia je v mnohom určované prácou „osvetľovačov“ — v dnešnej dobe prácou médií: tak to, čo osvetľujú a ukazujú, môže byť až presným opakom toho, čo sa deje v neosvetlených častiach scény; a čo, a ako prebieha „v zákulisí“ globálnej histórie — to je už osobitá otázka.

Túto kosru-scenár objektívne hierarchicky vyššieho (*vo vzťahu ku každému človeku, každému pokoleniu*) riadenia (*jak zo strany „noosféry“, tak aj riadenia zo strany Všedržiteľa (riadiaceho i samotnú noosféru)*) možno vyčíslit' čisto matematicky na základe formalizácie informácií historických kroník, nezachádzajúc do špecifik formovania duchovnosti spoločností, ktoré zanechali tieto kroniky.

Pritom riešenie ľudstvom mravno-etických úloh¹ v globálnom dejinnom procese metódou postupného približovania sa je podobné riešeniu matematickej úlohy iteratívnymi metódami² na mnohoprocesorovom výpočtovom zariadení. Ak do takéhoto zariadenia nahráme aj „program-dozorca“, ktorý bude zapisovať kroniku vyplnenia operácií algoritmu metódy postupného približovania sa, rozdeleného medzi mnohé procesory zariadenia, tak program-dozorca vydá informáciu o tom, že všetky procesory plnia jedny a tie isté operácie. Keďže **dve svojvoľne vybrané čísla sú si približne rovné**³, tak aj číselné výsledky, získané v rôznych iteráciách, možno považovať za nie príliš odlišné.

Čo-to sa v tejto **algoritmickej kronike** zmení až po tom, akonáhle sa iteratívny proces konvergujúci⁴ k riešeniu skončí; alebo divergujúci⁵ iteratívny proces (prípadne pokus o riešenie zle zadanej úlohy) bude zastavený mimo-algoritmickým zásahom do bezvýhodiskového algoritmickeho procesu, nevedúceho k prijateľnému riešeniu. Ak algoritmus štatistického spracovania naratívnych textov, použitý v prácach A.T.Fomenka a G.V.Nosovského, prirovnáme k tejto analógii programu-dozorca, tak rozdiel bude len v tom, že tento „program-dozorca“, vykonávajúci dohľad nad prácou zariadenia, je začlenený priamo do algoritmu riešenia nejakej etickej úlohy metódou postupného približovania sa.

V reálnom živote, v rôznych iteráciách riešenia ľudstvom mravno-etických úloh, môžu existovať rozdelení časom Platón a neoplatonik Plótinos, Dionysius Malý (Exiguus) a Dionysius Petavius (v preklade tiež „Malý“) a mnohí ďalší: **v určitej miere bytia** rozdiel medzi nimi nemusí byť väčší, než je rozdiel medzi získanými (v rôznych iteráciách metódy postupného približovania) výsledkami nejakej matematickej úlohy: v jednej iterácii približne $x = 2,3$; a v druhej približne $x = 2,4$.

¹ Vypracovanie v sebe nejakej inej duchovnosti — mravnosti, kultúry vnímania a chápania sveta, vnútorného aj vonkajšieho viditeľného správania.

² Iteratívne metódy — metódy výpočtovej matematiky, v ktorej algoritmoch sa cyklicky vykonávajú jedny a tie isté operácie (*mení sa postupne len vstupná hodnota porovnávaná s kontrolnou*). Iterácia — súhrn úkonov, tvoriacich jeden z cyklov algoritmu, postupne sa vykonávajúcich v nadväznosti výsledkov pri prechode od jedného cyklu k ďalšiemu. (*v závislosti od výsledku sa rozhoduje, či sa celý cyklus zopakuje s novou vstupnou hodnotou, alebo sa úspešne ukončí, lebo hodnota výpočtu dosiahla požadované parametre*).

³ Ak necháme stranou otázku o prípustnej hodnote chyby pri aproximačných výpočtoch.

⁴ Postupne sa čoraz viac približujúci k želananej hodnote. — pozn. prekl.

⁵ Rozchádzajúci sa, alebo nevykazujúci vôbec žiadne známky približovania sa k želananej hodnote (nekonečný cyklus). — pozn. prekl.

Činnosť ľudí, ktorá je spoločnosťou vnímaná ako vedecko-výskumná, obsahuje chyby tak, ako aj všetky ostatné druhy činnosti. Tieto chyby možno zaradiť do nasledujúcich základných kategórií:

- ak sa vyskytne chyba/porucha pri použití metódy, vhodnej na riešenie konkrétnej úlohy (príklad: niekto sa pomýlil a $2^2 = 5$);
- ak sa plne funkčná metóda aplikuje mimo oblasť svojej použiteľnosti (príklad: pri hodnotách argumentu, blízkyh k nule sa **približne** $\sin(x) = x$, no niekto použije aj $\sin(2) = 2$, hoci pri takýchto hodnotách argumentu sa približný výsledok utápa v **chybe** vygenerovanej metódou);
- ak sú zaujímavé a funkčné metódy (sami o sebe bezchybné), nezávisle od zámeru autorov, objektívne použité tak, že sú schopné premôcť intelekt čitateľa, a poza ich „dymovú clonu“ vstupuje do svetonázoru čitateľa „sociálna objednávka“ alebo autorom vlastný subjektivismus, ktoré majú málo čo spoločné s objektívnou realitou.

Aj v publikáciách A.T.Fomenka a G.V.Nosovského sa tiež vyskytujú posledné dva typy metodologických chýb. Napríklad, v *Prílohe 4 zdroja 1* uvádza A.T.Fomenko výsledky G.V.Nosovského, spochybňujúceho tradičné datovanie Nicejského koncilu¹ v 4. storočí n.l.

Tradične sa uznáva, že v r. 325 n.l. Nicejský koncil ustanovil pascháliu², a menovite: Alexandrijskú pascháliu. Aby bolo jasné, o akých javoch v živote spoločnosti a na hviezdnom nebi ide reč, bude potrebné vykonať exkurz do astronómie. Podstata **cirkevného** problému paschálie je objektívne podmienená nasledovným.

Na Zemi je rytmus života biosféry a spoločnosti podriadený rytmom Vesmíru. 24-hodinový cyklus je určený podľa *solárneho dňa* — časovým intervalom medzi dvomi po sebe nasledujúcimi prechodmi Slnka nad poludníkom (nad konkrétnym zvoleným poludníkom v priestore). Solárny deň, dôležitý pre život na Zemi, sa odlišuje od *hviezdneho dňa* — časového intervalu medzi dvoma po sebe nasledujúcimi prechodmi vybranej hviezdy nad poludníkom, nakoľko v priebehu solárneho dňa sa Zem pohybuje po orbite a Slnko sa pritom presúva vzhľadom na pozadie nehybných hviezd, podľa ktorých sa určuje hviezdny deň.

Ďalším významným cyklom je *lunárny (synodický) mesiac*, určený časovým intervalom, po uplynutí ktorého sa fázy Luny znova opakujú v ich prirodzenej postupnosti. Existuje aj *hviezdny (siderický) mesiac*, určený podľa polohy vzhľadom na pozadie nehybných hviezd, avšak je nevhodný pre vytvorenie kalendára.

Ďalej tu máme rok. V astronómii sa rozlišuje *hviezdny rok* — to je interval medzi dvomi po sebe nasledujúcimi vstupmi Slnka do určitého znamenia zverokruhu; a *tropický rok* — časový interval medzi dvomi po sebe nasledujúcimi zimnými (alebo: letnými) slnovratmi alebo medzi dvomi po sebe nasledujúcimi jarnými (alebo: jesennými) rovnodennosťami (*v momente slnovratu sa projekcia³ (*náklonu*) osi otáčania Zeme na plochu orbity kryje s priamkou vedúcou k Slnku, a v momentoch rovnodennosti je kolmá k priamke vedúcej k Slnku*). Keďže os otáčania Zeme mení svoj smer v dôsledku precesie (*sama sa otáča okolo osi stojacej voči nej pod iným uhlom, presúvajúc sa pri procesnom otáčaní po kónickom povrchu*), tak aj body slnovratov a rovnodenností sa pomaly presúvajú na orbite Zeme vzhľadom na znamenia zverokruhu (*súhvezdia*).

Vzájomná nerovnosť medzi dĺžkami hviezdnych a tropických rokov má za následok premenlivosť posunu fáz medzi galaktickými rytmami a sezónnymi rytmami Zeme.

Preto poznáme 4 základné druhy kalendárov, ktoré sa používali v minulosti alebo sa používajú dnes: 1) numerologický, v ktorom priebežný výpočet dní je podriadený iba číselnej sústave (*sedmičkovej, desiatkovej atď.*) a nie je nijako spojený s mesačnými a slnečnými cyklami (*naše týždenné rátanie dní; posvätný kalendár Mayov — rok má 260 dní, dvadsiatková číselná sústava*); 2) lunárne kalendáre, založené na súčte počtu lunárnych (synodických: podľa fáz) mesiacov, ktoré sa môžu periodicky koordinovať so slnečným kalendárom (židovský) alebo ignorovať rozdiely (moslimský); a dva typy slnečných kalendárov orientované buď na 3) hviezdny rok (juliánsky s **nemenným rytmom** $3 \times 365 +$

¹ Podľa tradičných názorov boli na ňom ustanovené základy dogmatiky, symbol viery a kánon Písma väčšiny súčasných kresťanských cirkví.

² Kalendárna tabuľka s výpočtami dátumov Veľkej noci, a iných cirkevných sviatkov. — pozn. prekl.

³ Pri pohľade na orbitu zhora, t.j. pôdoryse, keď naklonenú zemskú „os“ vidíme ako úsečku. — pozn. prekl.

366), alebo 4) na tropický rok (*gregoriánsky kalendár s dokonalejším rytmom, nakoľko v ňom sa kvôli odstráneniu narastajúcej chyby v kalendárnom zázname oproti objektívnemu pohybu hviezd používa nielen systém priestupných rokov, ale aj systém „nepriestupných“ storočí — v troch storočiach zo štyroch, prelomový rok (*končiaci číslami 00*) sa zbavuje priestupného dňa, ak číslo plných stoviek nie je deliteľné štyrmi, v dôsledku čoho je počet celých dní v rôznych storočiach rôzny: podľa gregoriánskeho kalendára roky 1700, 1800, 1900 priestupné nie sú; ale rok 2000 priestupný je*).

Kalendárne systémy, používané spoločnosťou, môžu v sebe zahrňovať kalendáre viacerých typov naraz, až po kalendárnu evidenciu posunov fáz sezónnych, mesačných a denných rytmov voči galaktickým rytmom.

Kinematika Slnecnej sústavy je taká, že dĺžka akéhokoľvek cyklu (deň, mesiac, rok), ktorý môže byť základom kalendára, je nestála a mení sa od cyklu k cyklu. Je to spôsobené tým, že rýchlosti presunu astroobjektov v Slnecnej sústave nie sú konštantné ale podriaďujú sa vzájomnému silovému pôsobeniu, ktoré je v každom okamihu podmienené rozložením astroobjektov Slnecnej sústavy, a ktoré tiež spôsobuje kolísanie a deformáciu ich orbít od cyklu k cyklu.

T.j. o všetkých dňoch, mesiacoch, rokoch atď. možno hovoriť len v zmysle spriemerovaných hodnôt ich dĺžok a nahromadenej štatistiky odchýlok od ich priemerných hodnôt. Okrem toho, dlhšie cykly v sebe neobsahujú celé cykly kratších cyklov: akýkoľvek druh roku neobsahuje celý počet slnečných dní ani celý počet lunárnych mesiacov; a lunárny mesiac v sebe tiež neobsahuje celý počet dní.

Pre túto osobitosť kinematiky Slnecnej sústavy rôzne typy kalendárov, po prvé, sa postupom času medzi sebou rozchádzajú; a po druhé, hromadia chybu kalendárnej evidencie kvôli odchýlkam od priemernej (vypočítanej) dĺžky roku, typickej pre každý z nich, od objektívnej dĺžky hviezdneho (alebo tropického) roku. Dokonca aj kalendáre rovnakého typu sa medzi sebou rozchádzajú, ak je v nich rozdielna rytmika vnášania korekcií chýb, spôsobených nesúlalom medzi vypočítanou dĺžkou cyklu a objektívnou dĺžkou cyklu v Slnecnej sústave. Pomer medzi spriemerovanými cyklami kalendárov a objektívnymi spriemerovanými hodnotami cyklov Slnecnej sústavy je nasledovný: hviezdny rok — 365 dní 6 hodín 9 minút 10 sekúnd; juliánsky rok — 365 dní 6 hodín; gregoriánsky rok — 365 dní 5 hodín 49 minút 12 sekúnd; tropický rok — 365 dní 5 hodín 48 minút 46 sekúnd.

Napríklad, gregoriánsky kalendár, ktorý je orientovaný na tropický rok, za 25 765 rokov zaostane za hviezdny rok o celý rok. A juliánsky kalendár, orientovaný na hviezdny rok, prebehne tropický, kvôli čomu sa dátumy slnovratov a rovnodenností v ňom pomaly posúvajú oproti svojim pôvodným hodnotám: prebehnú celým kalendárom a vrátia sa na svoje miesto za čas, rovný 46 752 rokom (na severnej pologuli podľa juliánskeho kalendára po uplynutí určitého počtu rokov bude 22. jún dňom zimného slnovratu).

Kresťanská Veľká noc (Pascha), podľa cirkevných kánonov, a nie objektívnej astronómie, sa musí udiť na prvú nedeľu po splne, ktorý nastane po jarnej rovnodennosti. „Alexandrijska paschália“ je v podstate kalendárny systém, ktorý v sebe zjednocuje numerologický týždňový kalendár, synodický lunárno-mesačný kalendár a hviezdno-ročný slnečný juliánsky kalendár. Sama osebe predstavuje algoritmus určenia podľa juliánskeho kalendára nižšie uvedených dátumov každého roku: jarnej rovnodennosti, za ňou prvého splnu a následnej nedele.

Okrem toho kresťanská pascha nesmie pripadnúť na rovnaký deň ako židovská pascha, ktorá nastupuje 14. niana podľa židovského lunárneho kalendára, ktorého vyrátaný rytmus sa nezhoduje s vyrátaným lunárnym rytmom alexandrijskej paschálie¹.

V súvislosti s cirkevným problémom určenia dátumu paschy v každom roku sa v zdroji 1, str. 423 píše:

«1. tvrdenie. Nicejský koncil, ktorý ustanovil pascháliu, sa nemohol konať skôr než v r. 784 n.l., pretože až od r. 784 sa ukončili časové zhody kalendárnej kresťanskej paschy s židovskou. Napríklad, Nicejský koncil sa nemohol diať v 4. st., keď kalendárna kresťanská pascha sa prekrývala s židovskou 8(!) raz, a päťkrát by pripadla o dva dni skôr.

2. tvrdenie. Úspokojivá zhoda (± 1 deň) kalendárnych paschálnych splnov so skutočnými prebiehala len v intervale rokov 750 — 950 n.l. Počiatok 13. indikcie (r. 877) sa nachádza na

¹ Podrobnejšie vid': A.N.Zelinskij "Konštrukčné princípy staroruského kalendára", „Kontext“, r. 1978. — M., "Veda", r. 1978; I.A.Klimišin "Kalendár a chronológia", M., "Veda", r. 1985.

úseku ideálnej zhody. Preto datovanie Nicejského koncilu je možné len medzi 8. – 10. storočím, a najpravdepodobnejšie datovanie je: druhá polovica 9. storočia (po r. 877).

1. poznámka. Tvrdenia 1 a 2 boli získané na základe počítačového výpočtu dátumov všetkých jarných splnov (židovskej paschy) od začiatku nášho letopočtu do r. 1700. Na rozdiel od predchodcov sme nekládli predbežné ohraničenia na datovanie».

V „1. poznámke“ je nepresnosť: židovská pascha, v súlade s kánonmi judaizmu, nie vždy pripadá na spln. Píše sa o tom v už spomenutej práci A.N.Zelinského „Konštrukčné princípy staroruského kalendára“, ktorá je spomenutá aj v súpise literatúry skúmanej práce A.T.Fomenka.

V spomínanej knihe A.N.Zelinského sú analyzované princípy, vložené do základov židovského kalendára, podľa ktorého sa určujú dátumy židovskej paschy, i princípy zostrojenia alexandrijskej paschácie, na základe ktorej sa, až do zavedenia gregoriánskeho kalendára, určoval dátum kresťanskej paschy v celom kresťanskom svete.

Na str. 82, 83 v menovanej práci A.N.Zelinskij píše nasledovné, ako samozrejmy a špecialistom známy fakt:

«Ak máme vychádzať zo «sýrskeho lunárneho kruhu», prijatého nicejskými paschalistami, ktorého začiatok pripadá na novolunie, prekrývajúce sa s jarnou rovnodennosťou r. 287 n.l., tak vychádza, že prekrývania židovskej a kresťanskej Paschy mohli prebiehať od r. 288 do r. 592 n.l. ($288 + 304 = 592$)¹. Avšak vieme, že v skutočnosti sa občas vyskytovali až do r. 783 n.l. A vysvetľuje sa to vôbec nie nepresnosťou našich výpočtov, ale skrátka tým, že židia posúvajú paschu o deň skôr, ak pripadá na pondelok, stredu alebo piatok. Práve vďaka podobným posunom sa aj diali jednotlivé zhody židovskej a kresťanskej Paschy až po vyššie spomenutý rok».

Z tohto úryvku možno pochopiť, že po r. 783 n.l. algoritmus alexandrijskej paschácie pracuje ako automat, vydávajúci kalendárny dátum kresťanskej paschy, vyložene nepredbiehajúci židovskú ani ju neprekrývajúci, a z toho dôvodu formálne algoritmicky získané výsledky nie je potrebné korigovať s ohľadom na cirkevné kánony a slávenie paschy židmi. Ale **pred** rokom 783 n.l., výsledok, získaný čisto algoritmicky na základe alexandrijskej paschácie, bolo potrebné overovať na zhodu (alebo absenciu zhody) s židovskou paschou. Astronómovia pred rokom 783 n.l. mohli zostrojiť kalendárny algoritmus paschácie. Avšak **nemohli posunúť o niekoľko storočí dopredu „hviezdne hodiny“** — Slnecnú sústavu — tak, aby kalendárny algoritmus paschácií vyhovoval cirkevnému zákonu o pasche.

Vzhľadom na túto osobitosť alexandrijskej paschácie a židovských kánonov slávenia paschy, boli práve do r. 783 potrebné písomné dodatky cirkevných zákonov o oprave dátumov, získaných na základe algoritmu paschácie, ktoré samotný A.T.Fomenko aj uvádza v Prílohe 4 zdroj 1:

«Matthew Blastares (14. st.) píše: „Pravidlo božských apoštolov ukladá dva predpisy o pasche: nesláviť ju spoločne so židmi a sláviť až po jarnej rovnodennosti. K nim (na Nicejskom koncile) boli doplnené ešte dva: sviatok konať až po prvom jarnom splne (t.j. po židovskej pasche), a nie v hociktorý deň, ale v najbližšiu k tomuto splnu nedeľu».

Podľa komentárov A.N.Zelinského, cirkevný kánon o slávení paschy bol zostavený tak, aby každý rok postupnosť astronomických udalostí opakovala svoj priebeh v postupnosti, v akej sa diala v samotnom roku novozákonných udalostí: jarný slnovrat², spln, svedectvo o vzkriesení. Pri prechode na gregoriánsky kalendár sa táto postupnosť narúša.

Všetky uvedené dodatky o neslávení kresťanskej paschy spoločne so židmi a ďalšie, nemajú žiadny zmysel v tom intervale reálneho historického času, keď algoritmus paschácie vydáva čisto formálne — cirkevno-kanonicky bezchybný výsledok. T.j. ak by tých dodatkov nebolo, bolo by možné hovoriť o datovaní Nicejského koncilu nie pred r. 783 n.l., zdôvodňujúc to zhodou algoritmického výsledku paschácie a dátumov židovskej paschy, a odatočne pripisujúc kresťanským cirkvám snahu o vymedzenie sa od židov pri slávení tohto dňa. No keďže dodatky existujú, tak poukazujú na to, že oni

¹ 304 Hipparchových lunárnych rokov = 3760 Hipparchových lunárnych mesiacov = 111 035 dňom = 304 juliánskym slnečným rokom mínus jeden deň.

² Asi preklep, a mala byť jarná rovnodennosť. – pozn. prekl.

sa objavili ešte pred r. 783 kvôli tomu, aby opravili kanonickú nepresnosť kalendárneho algoritmu v danom intervale reálneho historického času.

No autori analyzovaných prác trvajú na datovaní Nicejského koncilu po r. 783 n.l., napriek zmyslu aj im známej informácie. Pritom strašiacom počítačového výpočtu (sám si to over, vážený čitateľ) zakrývajú to, o čom sa priamo hovorí v jednom zo zdrojov ich vlastného súpisu použitej literatúry. Prečo?

Formálno-matematické odhalenie opakovateľnosti informácií z kroník nedáva **objektívny** dôvod k tomu, aby sa ignoroval a popieral priamy zmysel a spoločensko-riadiaci význam ich neformalizovaných (pre zaradenie do matematického algoritmu) informácií.

Ale toto sa tu robí, a do prokrustovho lôžka novej chronológie sa násilne vtlačá aj to, čo do nej jednoducho nezapadá pre svoj vlastný zmysel. My sme preskúmali práve otázku o Nicejskom koncile kvôli osobitému významu (v dejinách súčasnej globálnej civilizácie) práve tých rozhodnutí, ktoré sa spájajú s týmto koncilom, o čom pôjde reč ďalej.

Navyše si treba tiež všimnúť, že A.N.Zelinskij, počas analýzy alexandrijskej paschácie, skúma možnosti jej použitia na spresnenie datovania udalostí zaznamenaných v letopisoch. Ako príklad on skúma otázku ohľadom správnosti datovania víťazstva Vladimíra Monomacha nad Polovcami¹, ktoré podľa informácií z letopisov sa udialo v pondelok veľkonočného týždňa 27. marca 6619 roku od stvorenia sveta. Po preskúmaní tejto informácie vo veci zhody s algoritmom paschácie, A.N.Zelinskij prichádza k záveru, že informácia z letopisu je hodnoverná, a 27. marca 1111 n.l. skutočne pripadá na pondelok veľkonočného týždňa. Inými slovami, ak v súlade s rekonštrukciou starovekej ruskej histórie A.T.Fomenka a G.V.Nosovského, nejakí falzifikátori presunuli V.Monomacha do oveľa hlbšej minulosti², úmyselne tak predlžujú históriu Ruska, potom to urobili so znalosťou veci, postarajú sa aj o kalendárnu nespochybniteľnosť takéhoto presunu udalostí.

V knihe „Impérium“ (zdroj 2) má 4. časť názov «Naša rekonštrukcia stredovekej histórie Európy a Ázie. Hypotéza»; v nej 1. hlava sa volá «Rozvoj základných svetových náboženstiev (rekonštrukcia)». Zachovajúc štylistiku vyčlenenia fragmentov textu samotnými autormi, uvidíme úryvok z «§ 2. JEDENÁSTE STOROČIE» tejto hlavy:

«2.1. Ježiš Kristus. Hlavná náboženská udalosť 11. storočia — OBJAVENIE SA JEŽIŠA KRISTA, JEHO ŽIVOT A UKRIŽOVANIE. Ukrižovaný bol, pravdepodobne, v Novom Ríme = Konštantínopole = Jeruzaleme.

2.2. Počiatok novej éry v roku 1053. «Nulovým rokom» bol, najskôr, rok 1053 n.l. Ostatne, v niektorých neskorých dokumentoch mohli tento dátum zaokrúhliť a za «nulový» rok považovať približne r. 1000 n.l. V r. 1054 vybuchla supernova, v evanjeliách opísaná ako Betlehemska hviezda.

2.3. Smrť Ježiša Krista koncom 11. storočia. Približne asi v r. 1085 n.l., za 31 — 33 rokov po «nulovom roku», ktorý sa zhoduje s rokom 1053 n.l. (...).

V skôr citovanom fragmente zdroja 1, bolo povedané:

«... datovanie Nicejského koncilu je možné len medzi 8. — 10. storočím, a najpravdepodobnejšie datovanie je: druhá polovica 9. storočia (po r. 877)».

Vzhľadom na uvedené v úryvku z § 2, zostáva urobiť záver, že hierarchia kresťanskej cirkvi bola zaťažená problematikou slávenia paschy (aby sa kresťanská pascha líšila od židovskej) ešte dávno pred príchodom samého Krista a odohratím sa udalostí opísaných v Novom Zákone, a tiež pred rozdelením sa judaizmu a kresťanstva, ktoré sa podľa názoru A.T.Fomenka a G.V.Nosovského udialo až

¹ Polovci/Kypčaci/Kumáni — kočovný národ pôvodom z Altaja. — pozn. prekl.

² Mimočodom, potom ho preniesli aj s ďalším falzifikátorom — opäť Silvestrom, ktorý cenzorsky zredigoval „Povesti dávných liet“ historicky staršieho Nestora, vyčiarkol udalosti týkajúce sa celkovo 216-tich rokov, známych z kroník susedov; ktorý na papieri vytvoril dynastiu rjurikovcov a zaradil do nej aj V.Monomacha, potomka Jaropolka, nepatriaceho k legitímnemu kniežaciemu rodu Svjatoslavovičov. Podrobnejšie vid' časopis „Mladá garda“, № 1, r. 1994, ktorý zverejnil prácu A.A.Kura „Z istinnej histórie našich predkov“. A.A.Kur v nej poukazuje na skutočnosť, že chronologická štruktúra (prirodzene podľa tradičnej chronológie) „Povesti dávných liet“, v redakcii opáta Silvestra, protirečí sama sebe (str. 228). Príčinu tohto on vidí v tom, že Nestor používal «alexandrijský» letopočet (Narodenie Krista v r. 5500 od stvorenia sveta), a Silvester, ktorý o tom nevedel, používal «byzantský» letopočet (Narodenie Krista v r. 5508 od stvorenia sveta).

v 15. storočí, čo vidno z nižšie vcelku uvedeného «§ 6. PÄTNÁSTE STOROČIE» tej istej hlavy zdroja 2.

Inými slovami, ich rekonštrukcia globálneho historického procesu na základe nimi vypočítanej chronológie obsahuje VNÚTORNÝ CHRONOLOGICKÝ ZMÄTOK, pri ktorom reakcia spoločnosti na odohraté udalosti prebieha skôr, než sa sformovali samotné podmienky, v ktorých sa odohrávajú tieto konkrétne udalosti.

Nasleduje spomenutý § 6 tej istej hlavy „Impérium“:

6.1. Náboženský rozkol predtým jednotného kresťanstva na niekoľko objemných vetiev – náboženstiev. Vymenujeme ich.

6.2. Pravoslávie, t.j. ORTODOXNÉ KREŠŤANSTVO, pravdepodobne, najbližšie k prvotnému kultu, zdržanlivejšie a prísnejšie duchom. Centrom pravoslávia sa stáva Staroveká Rus. Pravoslávie je rozšírené aj na Balkáne i na Východe.

6.3. Islam alebo mohamedánstvo s výskytom na Východe, sprvoti je pomerne podobné pravosláviu. Tak isto ide o prísne a asketické náboženstvo.

6.4. Katolicizmus sa vyskytuje najmä na Západe. Je najviac vzdialený od prvotného obsahu kultu 11. storočia. Nejaký čas existoval vo forme grecko-rímskeho panteónu bohov s elementmi bakchusovského orgiastického kultu. Podľa mienky Morozova, sa pre rozšírenie bakchusovských praktík v niektorých krajinách Západnej Európy rozšírili aj choroby, nazývané venerickými podľa mena Venuše – bohyne lásky.

Na odstránenie takýchto nežiaducich sociálnych následkov bola potrebná reforma katolíckeho kultu, kvôli čomu bola aj v niektorých krajinách Západnej Európy neskoršie zavedená inkvizícia. Po cirkevnej reforme a úspešnej práci inkvizície získala katolícka vetva kresťanstva súčasné, nám už dobre známe formy, tiež pomerne zdržanlivé.

6.5. Budhizmus. Ďalším variantom kresťanstva je BUDHIZMUS na Východe. Vyskytuje sa v Indii, Číne a ďalších krajinách Juho-Východnej Ázie.

6.6. Judaizmus sa vyskytuje jak na Západe, tak aj na Východe. Spočiatku šlo o formu do-Ježišovského¹ kresťanstva. Postupom času podľahol pomerne zložitej evolúcii.

6.7. Ostatné náboženstvá nie sú natoľko rozšírené. V zásade dochádza k ich oddeľovaniu od vyššie menovaných až v 16. storočí.

6.8. Všetky svetové náboženstvá vyrástli z jedného koreňa a jedného centra. A tak, podľa nášho názoru, VŠETKY DNES ZNÁME HLAVNÉ NÁBOŽENSTVÁ, vymenované vyššie, vyrástli z jedného koreňa – prvotného kresťanstva 11. storočia n.l. Objasňuje to, napríklad, *závery vykonané veľkou školou vedcov, pracujúcich v 19. storočí v oblasti takzvaného «komparatívneho náboženstva»*. *Po spracovaní obrovského množstva materiálu oni objavili medzi všetkými menovanými náboženstvami tak veľa spoločného (tento fragment je zvýraznený hrubým nami, a nie jeho autormi)*, že boli nútení vymyslieť celú teóriu, napríklad, akože kresťanstvo «oveľa neskôr» prevzalo u «oveľa skoršieho» budhizmu takmer všetky základné prvky kultu. Toto «objasnenie» bolo nadiktované nesprávnou skaligerovou chronológiou. Preto je CHYBNÝM.

6.9. Evanjelium a Biblia. Evanjeliá boli napísané buď koncom 11. storočia, alebo začiatkom 12. storočia. Všetky ostatné knihy Biblie – jak Nového, tak aj Starého Závetu – boli napísané, pravdepodobne, NIE SKÔR, NEŽ ZAČIATKOM 12. alebo koncom 11. storočia n.l.; viď [187]². DNEŠNÉ redakcie Evanjelií a Žaltárov pochádzajú až zo 14. storočia. A ostatné knihy Starého Závetu boli redigované v niektorých prípadoch až do 17. storočia» (Zdroj 2, str. 348).

Čo sa týka poslednej citovanej vety, tak cenzorsko-redaktorské zmeny sa vnášajú do Biblie aj dnes, vychádzajúc z priebežných a budúcich potrieb vládnucej „elity“. Takto v r. 1960 vyšiel v USA nový preklad Biblie do anglického jazyka pod názvom „Nová americká štandardná Biblia“, po čom bolo následne urobených niekoľko reedícií, a nový text sa, *nie stylisticky*, odlišuje od dovtedajších i pravoslávneho synodálneho prekladu (19. storočie), ktorý sám sa tiež odlišuje, *nie stylisticky*, od textov „Ostrožskej Biblie“ (r. 1581 podľa tradičnej chronológie).

¹ ??? – pozn. prekl.

² Odkaz na zdroj 1: „Štatistická analýza naratívnych textov...“.

Aj tuzemská inteligencia sa snaží nezaostať za Američanmi. Preklad knihy Kazateľ v podobe, aká je známa v synodálnej Biblii, sa jej nepáči, a tak vo „vedeckom“ časopise „Otázky filozofie“, № 8, r. 1991 sa objavuje nový preklad E.G.Junca „Kniha Kazateľ“. V tomto „filozofickom“ preklade v druhej kapitole bolo odstránené šliapanie na MAMONÁRSTVO vo veršoch 4 až 10, známe v tradičnom preklade. A vo verši 2:26 bolo počas „prekladu“ stiahnuté obvinenie z hriešnosti mamonárstva, a Boží Zámer je vo „filozofickom“ chápaní sveta degradovaný na vrtochy kokety voči svojim obľúbencom:

«A len, ku komu je Boh zhovievavý, tomu On dá úspech a múdrosť, a nehodných núti márne hromadiť, aby sa ich dobro dostalo jeho obľúbencom. Je to rovnako nezmyselné, ako chytať vietor».

Zmysel tohto prekladu neguje význam, ktorý je vyjadrený v synodálnom texte úplne jasne:

«2:26. Lebo človeku, ktorý je dobrý pred Jeho tvárou, On daruje múdrosť i poznanie i radosť; ale HRIEŠNIKOVÍ DÁVA STAROSŤ ZBIERAŤ a HROMADIŤ, ABY TO POTOM ODOVZDAL DOBRÉMU PRED BOŽOU TVÁROU. A toto je márnosť a trápenie ducha!»

Teraz sa vrátíme k nami zvýraznenému úryvku textu v § 6, hl. 1, časti 4, „*Impérium*“. Existuje jeden známy aforizmus z historického materializmu: «*Náboženstvo je ópium ľudstva*». Na rozdiel od marxistov, V.S.Solovjov („*Mohamed. Jeho život a religiózne učenie*“, str. 15; SPb, „*Budovateľ*“, r. 1992, prvé vydanie r. 1886) definoval podstatu relígie správne:

«Relígiu, v nepochybnom všeobecnom zmysle, nezávisle od pochybnej etymológie, my nazývame to, čo po prvé, spája človeka s Bohom, a po druhé, v dôsledku tohto prvého spojenia, zjednocuje ľudí medzi sebou».

No aj aforizmus historického materializmu naráža na objektívnu istinu v živote spoločnosti. Ukazuje to pred chvíľou nami uvedený fragment moderného prekladu knihy Kazateľ: vierouka, plodená vládnuou „elitou“, je ópium ľudstva; práve vierouka je ópium, lebo ona je vlastným výmyslom vypočítavo vládnucej „elity“, a nie relígia, ktorá je pre postranných pozorovateľov tajomným skrytým dialógom človeka s Istinným Bohom.

V 19. storočí sa komparatívnou analýzou vierouk a rituálov rôznych kultov skutočne zaujímali mnohí, nie však príslušníci *pracujúceho ľudu*, ale príslušníci *tradičnej (a zle) vládnucej „elity“*. A ich nezaujímal taký aspekt vierouk a náboženstiev, ako *programovanie kolektívneho a osobného nevedomia a vedomia* jak v rámci celej spoločnosti, tak aj v jej podmnožinách. Preto z komparatívnej „teológie“ oni vyvodzovali také závery, aké im umožňovala vyvieť ich triedna a klanovo vypočítavá mravnosť; alebo, napíšuc množstvo slov, nevyviedli pre seba žiadny záver (*ten istý V.S.Solovjov, A.V.Amfiteatrov — autor „Histórie stykov človeka s diablom“*).

Zo všetkého, čo bolo A.T.Fomenkom a G.V.Nosovským napísané o religii a vieroukách, kultových rituáloch, tiež vzniká dojem, že patria k rovnakej kategórii Bohu neveriacich „teológov“, ktorí vo svojej analýze neprekračujú hranice formálne rituálnych rozdielov a totožností kultov. A s textami písem, ktoré sú v rôznych kultoch uznané za posvätné, sú oboznámení len na základe citátov a interpretácií podsunutých ich popularizátormi. Tajomnosť relígie, ako skrytého dialógu človeka a Boha, ich nezaujíma, dokonca ani pri rituálnej a dogmatickej disciplíne tých z nich, ktorí sa považujú za veriacich.

My tiež uvedieme kolekciu citátov z biblických písem, vychádzajúc z otázky ohľadom programovania psychiky a sociálneho správania prostredníctvom vierouk, propagovaných rôznymi sociálnymi „elitami“.

Starý Závet je doktrínou studenej vojny a zriadenia svetovej tyranie metódami finančného parazitizmu. Doktrína „Deuteronomium-Izaiáš“¹:

«*Nedávaj na úrok svojmu bratovi (podľa kontextu súkmeňovcovi-židovi) ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo je možné dávať na úrok; cudzincovi (t.j. nie-židovi) dávaj na úrok, aby pán boh tvoj (t.j. diabol, ak sa skrz svedomie pozrieme na podstatu úrokového parazitizmu) ťa požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol*» (posledné sa týka nielen staroveku a nielen Palestíny obetovanej starovekým židom, pretože toto je prevzaté nie zo správy

¹ Symbolický názov na základe citovaných zdrojov: podľa nášho názoru proroci Boží nemohli vyhlásiť do spoločnosti takúto ohavnosť, a Kristus ju nežehnal na veky vekov, ale vystúpil proti nej.

o rozšifrovaní jediného zvitku dajakého chorobopisu, nájdeného v ruinách starovekej psychiatrickej liečebne, ale zo súčasnej, masovo publikovanej knihy, propagovanej všetkými cirkvami a časťou „inteligencie“ ako večnej pravdy, danej akoby Zhora) - *Deuteronomium*, 23:19, 20. «...**a budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú**» — *Deuteronomium*, 28:12. «**Vtedy synovia cudzincov** (t.j. nasledovné pokolenia nie-židov, ktorých predkovia vliezli do zámerne nesplateľných dlhov voči plemenu úžerníkov-spoluveriacich) **budú stavať tvoje múry** (takto teraz mnohé rodiny arabov-Palestíncov vo svojom živote závisia od možnosti pracovných ciest do Izraela) **a ich králi ti budú slúžiť** („Ja som žid kráľov – vyjadrenie jedného z Rothschildov na nevydarený kompliment na jeho adresu: „Vy ste kráľ židov“); **lebo vo svojom hneve som ťa ničil, ale vo svojej priazni budem k tebe milostivý. I budú tvoje brány otvorené, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby bolo k tebe prinášané bohatstvo národov a boli privádzaní ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené**» — *Izaiáš*, 60:10 - 12.

Povedané celkom jasne. A v podstate toho, čo sa hovorí v nej, v «Mein Kampf» alebo hitlerovskom pláne «Ost» ohľadom osudu, ktorý sa zlosynovia rozhodli nanútiť národom sveta, nie je nijaký rozdiel. Avšak kresťanské cirkvi trvajú na svätosti tejto ohavnosti, a kánon Nového Zákona, ktorý prešiel cenzúrou a redigovaním ešte do Nicejského koncilu (r. 325 n.l. podľa tradičnej chronológie), hlása túto ohavnosť v Kristovom mene do skončenia vekov:

«**Nemyslite si, že Ja som prišiel narušiť zákon alebo prorokov. Ja som ich neprišiel narušiť, ale vyplniť. Pravdivo vám hovorím: kým sa nepominie nebo i zem, nepominie zo zákona ani jedno písmenko, ani jedna čiarka, kým sa nenaplní všetko**» - *Matúš*, 5:17, 18.

(Podľa nášho názoru, tu ide reč o Zákone v jeho istinnej podobe, v akej bol daný ešte Mojžišovi, a nie v jeho prekrútenej redakcii, vládnucej nad židmi v čase príchodu Krista).

Aký v tomto možno vidieť «náboženský rozkol» medzi judaizmom a kresťanstvom, ktorý sa akože, udial, podľa názoru A.T.Fomenka a G.V.Nosovského, v 15. storočí n.l.? — Očividne je tu ÚPLNÁ jednota oboch kanonických vierouk v sociálnej doktríne a vzájomné dopĺňanie programovania cieľov a spôsobov sociálneho správania každým z nich dohromady: jedni sú programovaní na vyplnenie role rasovej sociálnej „elity“, druhí sú programovaní na doplnkovú rolu — verne a oduševnene driať, v jarme úžernického zovretia, na rasovú „vládnucu“ elitu.

A to privádza k otázke: Kto je majiteľom tohto mnoho stáročí existujúceho systému programovania psychiky (zombírovania) ľudí, ak hierarchie oboch kultov sú len medzičlánkami, a Boh dal človeku slobodu vôle a dáva schopnosť k Rozlíšeniu všetkého, čo sa v živote deje, aby človek mohol slobodnú vôľu používať?

A prečo autori analyzovaných prác, sami ovládajúci programovanie počítačov k riešeniu zložitých matematických úloh, zblízka nevidia **jednoznačne účelový systém programovania sociálneho správania** v globálnom historickom procese, ktorý sa akože rozhodli analyzovať a očistiť od lživých a chybných predstáv?

A prečo nezamýšľajúc sa nad tým, aké miesto sami zaujímajú **v tomto systéme programovania psychiky a sociálneho správania**, autori diletantsky vnikajú do takých oblastí činnosti, ktoré si vyžadujú ešte väčšiu opatrnosť než odmínovanie objektov alebo riadenie atómovej elektrárne?

Lepšie to nevyzerá ani s ich názor na islamskú tematiku. Zdroj 1, str. 280, 281:

«Uvedieme jeden príklad. Chronológia zaznamenaná v Koráne, občas ostro protirečí biblickej (tradičnej) chronológii. Takto Korán úporne považuje Aarona (Aria) za strýka evanjeliového Ježiša. Máriu, Ježišovu matku, Korán vyhlasuje za sestru Mojžiša a Aarona (Arona). Takýmto spôsobom sa Mojžiš a Aaron (z pohľadu Koránu) ocitajú v pokolení, bezprostredne predchádzajúcom Kristovi. Toto sa, samozrejme, nápadne rozchádza s tradičnou chronológiou o niekoľko stoviek rokov, ale plne sa to zhoduje s našou oveľa kratšou chronológiou (...). Tu je súra № 19 Koránu. Komentátor I.B.Kračkovskij¹: „Najstaršia súra, v ktorej sa spomínajú novozákonné osoby: ... Mária, Ježiš...“ (...) V súre sa rozpráva o narodení Ježiša — syna Márie. „Ó, Mária, vykonala si neslýchanú vec! Ó, sestra Haruna (Aarona. — A.F.)...“»

¹ V skutočnosti sú iniciály Kračkovského: I.J.

Ibaže v tom istom Koráne sa neraz používa aj oslovenie k židom, súčasníkom Mohameda: «Ó, synovia Izr'aela!» (napr. 2:38, 2:44). Takže, ak by sme sa mali riadiť logikou interpretácie Koránu A.T.Fomenka (*navyššie v preklade, v ktorom je skreslená poetickosť, systém asociatívnych spojení a idióm, vlastných arabskému jazyku*), potom by sme museli vyvodit' záver, že Mohamed patril k tomu istému pokoleniu, ako Jozef, syn Jakuba-Izraela, a toto pokolenie, ako vieme z toho istého Koránu a aj Biblie, predchádza pokoleniu samotného Mojžiša i všetkých nasledovných prorokov, vrátane Mohameda. Takýmto spôsobom možno získať akýkoľvek rodokmeň, avšak charakterizovaný ukrajinským porekadlom: «Vasil' je svojej babke teta».

Ak sa však pozrieme do Koránu, a nie na z neho vybrané alebo z kontextu vytrhnuté citáty, tak podľa Koránu (40:24 — 49) je Mojžiš (jeden z prorokov Islamu) niektorými blízkymi ľuďmi faraóna považovaný za následníka Jozefa v pokračovaní určitého diela (Korán, 40:36), ktorého podstatu autori dodnes zachovaných biblických textov zamlčujú, zamieňajúc ho iným dielom, podstata ktorého je opísaná vo vyššie uvedenej doktríne „Deuteronómium-Izaiáš“.

V kontexte biblickej knihy Exodus, Boh cez Mojžiša začal sionisticko-internacistickú agresiu proti egyptskému štátu tých rokov a egyptskému ľudu, upierajúc im slobodu vôle, a Sám podnecoval k Sebe nenávisť a odpadlivosť v jeho vládných kruhoch..

No Korán tvrdí, že Mojžišova misia sa začala ponukou, ktorú dostal Zhora:

«Chod' k faraónovi, lebo on sa odklonil (z kontextu: od Božieho vedenia; v preklade od Sablukova: «on je veľmi hriešny») a povedz mu: Nechcel by si sa očistiť? Ja ťa povediem k tvojmu Pánovi, a ty budeš bohobojný» — Korán 79:17-19 (Tu i ďalej sa Korán cituje podľa prekladov I.J.Kračkovského).

Medzi obvineniami na adresu mimoriadne vyčínajúceho faraóna, bolo aj: **obvinenie zo zotročenia ľudí**, vzťahované v Koráne k synom Izraela, ktorí, ako všetky svojbytné ľudy, boli pred týmto zotročenia slobodnými od utlačenia ich psychiky programom doktríny „Deuteronómium-Izaiáš“ — nacistických táranín o rasovej prevahe a parazitickej nadvláde nad národmi Zeme a biosférou. Mojžišovi i Aaronovi bolo pred cestou povedané:

«Chod'te k faraónovi, lebo sa vzbúrili (Sablukov: on nadmieru vyvádza), a povedzte mu slovo mierne (Sablukov: krotké), možno príde k rozumu a bázni» — Korán, 20:45, 46.

Potom, čo Mojžiš a Aaron splnili uložené im Zhora, tak podľa koranických informácií, sa v hierarchii zasvätených Egypta udial otvorený rozkol: časť mágov-volchvov (znacharov) otvorene uznala Mojžiša pred zvyškom hierarchie za Božieho Vyslanca (7:118, 20:73, 26:46 a.i.); zatiaľ čo faraón sa rozhodol Mojžiša zabiť (40:27) a popraviť tých, čo sa otvorene postavili na jeho stranu (7:121, 20:74, 26:49) a vyhlásil, že on, faraón, je sám osobne bohom (26:28), čo nepozná iných bohov okrem seba (28:38), a „najvyšším pánom“ (79:24) všetkých v Egypte.

O postoji Islamu k doktríne „Deuteronómium-Izaiáš“ — úžernickej agresii proti všetkým svetovým národom — sa tiež možno dozvedieť z Koránu (v preklade Kračkovského), súra 2:

«275(274). Tí ktorí tratia svoj majetok nocou i dňom, tajne i verejne — im patrí ich odmena u Pána; nemusia mať strach, a nebudú zarmútení!

276(275). Tí čo požierajú úroky, znovuvstanú iba takými, akým znovuvstane ten, koho zráža satan svojim dotykom. To preto, že hovorili: „Veď obchod a úrok je to isté“ (v preklade Sablukova: „lichva je to isté, čo zisk pri obchode“). Ale Boh povolil obchod a zakázal úrok. Ku komu príde napomenutie od jeho Pána a ovládne sa, tomu sa odpustí, čo bolo predtým: o jeho skutkoch rozhodne Boh; a kto sa neovládne, tí sú obyvateľmi ohňa, oni v ňom večne žijú!

277(276). Boh ničí úrok a pestuje milodar (Sablukov: Boh sťahuje z užívania lichvu, no prebytočnú silu <lepšie: silu lichvy> odovzdáva milodarom). V pravde, Boh nemá rád nijakého neverného hriešnika. (277). A tí čo uverili, a konali dobro, modlili sa a dávali očistenie — im patrí ich odmena u Pána; nemusia mať strach, a nebudú zarmútení!»

« ... a nech vznikne medzi vami občina, povzbudzujúca k dobru, nariaďujúca odobrené a držiaca od neodobriteľného. Tí budú šťastliví» — Korán, súra 3:99, 100.

2. O „novej chronológii dejín“ A.T.Fomenka a G.V.Nosovského

Polemizovať na tému, že «Alah» nie je «Boh», nie je možné, nakoľko v ruskom jazyku je slovo «Alah» prevzaté z arabského, a v arabskom jazyku práve slovo «Alah» znamená Boh.

T.j. nepredpojaté porovnanie koranickej a biblickej informácie v ich preklade do ruštiny popiera záver A.T.Fomenka a G.V.Nosovského, nimi vyvedený v skôr citovanom § 6, hlavy 1, časti 4, zdroja 2: «Všetky svetové náboženstvá vyrástli z jedného koreňa a jedného centra».

V skutočnosti to tak nie je: Biblia, v jej historicky sformovanej podobe, vyrástla z jedného; a **Korán, v jeho historicky sformovanej podobe**, vyrástol z druhého. Ony sú orientované na rôzne ciele spoločenského rozvoja, realizované vzájomne sa vylučujúcimi prostriedkami.

A tento záver nezávisí od toho, nakoľko prekrútené sú odohraté dejiny a ich chronológia v prevládajúcom historickom mýte ako aj v mýte, ktorý sa rodí na základe novej chronológie, vytváranej A.T.Fomenko a G.V.Nosovským. Povedané v tomto odseku je OBJEKTIVNÝM historickým invariantom, nemennom pri všetkých interpretáciách chronológie.

To svedčí o tom, že práce A.T.Fomenka a G.V.Nosovského disponujú charakteristickou vlastnosťou celej západnej sociológie: úmyselný alebo bezduchý odklon od preskúmania zmyslu Koranickej učenia a arabských zdrojov informácie o dejinách. Takto, napríklad, v zdroji 1, str. 251, sa A.T.Fomenko ohraničil frázou:

«Počítanie rokov podľa éry „hidžry“ (arabsky) sa začal v r. 622 n.l. (...). K tomuto počítaniu rokov existuje tiež veľa otázok (o čosi menšieho rozsahu), spôsobených problémom datovania biblických kníh a Koránu».

No podstata týchto otázok zostala nepreskúmaná jak v tejto, tak aj v úplne poslednej knihe („Impérium“), napriek tomu že práce v oblasti identifikácie reálnej chronológie matematickými metódami prebiehajú od konca 1970-tych rokov. Trpieť na sociologickej (chronologickej) mape sveta viac ako 15 ročnú diery, je doba príliš dlhá k tomu, aby bolo možné ašpirovať na serióznosť výskumov a kvalitu na ich základe odvodených záverov.

Na Západe i v RF existuje určitý okruh prác zo série «O Koráne a islame», ktoré prešli svetónázorovou cenzúrou hierarchií akademických vied a ich zákulisných mafii, a z tohto okruhu prác je v západnej globálnej sociológii (a historickej vede, ako časti sociológie) zaužívané čerpať citáty a názory, akoby patriace moslimskej kultúre, avšak kvalitatívne sa rozchádzajúce s názormi, ktoré sú vyjadrené v samotných moslimských zdrojoch. Vzťahuje sa to dokonca na tie z nich, ktoré sú dostupné v prekladoch, a nie iba arabsko-jazyčnému čitateľovi. Do tejto kampane — vytvorenia zaujatého **neodborného a nezmyselne negatívneho** vzťahu k Islamu — sa zapojila v rokoch 1950 až 1960 aj AV ZSSR, počas vydania 12-zväzkovej „Celosvetovej histórie“. V nej nenájdeme ani slovo o rasistických táraninách o otrokárstve v celosvetovom rozsahu cenzorov a redaktorov staro- a novozákonných Zvestovaní, no koranickejmu učeniu sa drzo pripisujú otrokárske stanoviská (zv. III, str. 108.), ktoré priamo protirečia zmyslu strategickej koranickej doktríny spoločenského života, a táto lož je sprevádzaná neurčitými odkazmi na Korán.

Jednoduchšie povedané, práce A.T.Fomenka a G.V.Nosovského sa pestujú v tomto starom akademickom parenisku pod ceduľkou „Pravda o Islame sa trestá podľa **zákonov inteligencie**“¹.

Ako už bolo ukázané pri hodnotení otázky ohľadom alexandrijskej paschálie, porovnanie rôznych kalendárnych systémov a prechod z jedného kalendárneho systému na iný, nie je tak jednoduchý, ako by sa mohol zdať. A hoci predmetom výskumu autorov v analyzovaných prácach je porovnávací analýza chronológií z údajov regionálnych zdrojov (dokonca ani nie v jazykoch originálov, ale z prekladov a druhotných výkladov), no ani jedna z ich monografií neobsahuje kapitoly zasvätené porovnávací analýze, presnosti a princípom vytvorenia kalendárnych systémov používaných v súčasnosti i tých, ktoré boli používané v minulosti v rôznych spoločnostiach. **Je to hrubá metodologická chyba celého cyklu prác.**

¹ T.j. zákonov a disciplíny akademicko-hierarchickej korporácie. V ruskom jazyku existuje ustálená fráza z kriminálneho žargónu „zlodej v zákone“, čím sa myslí mafian, t.j. zlodej, ktorý sa riadi zlodejským kódexom, spoločnými zákonmi podsvetia. Existuje aj novotvar „Inteligencia v zákone“, ktorý naráža na podobný korporatívny kódex a systém medzi akademikmi. Pritom každý kódex má svojho majiteľa a zákulisného správcu. – pozn. prekl.

Je takisto zvláštne, že opakovane hovoriac o Platónovi, autori ani raz nespomenuli jeho (alebo jemu pripisované) informácie o zániku Atlantídy v *globálnej geofyzickej alebo astrofyzickej katastrofe*. Pritom katastrofa takéhoto rozsahu, ak sa naozaj stala, ako o tom hovoria mýty rôznych geografických vzdialených národov, sa mohla stať prirodzeným synchronizátorom — bodom nulovania letopočtu pre rôzne kalendárne systémy zachované z čias, ktoré predchádzali začiatku písomnej histórie, nech už by začínala kedykoľvek.

Jedna z posledných publikácií, zasvätených otázke o zániku Atlantídy, je kniha T.N.Drozdova a E.T.Jurkina „*Hľadanie obrazu Atlantídy*“, M., „*Strojizdat*“, r. 1992, náklad 50 000 (zdroj 3).

Uvádza sa z nej správa z „Kódexu Tro“ civilizácie Mayov predkolumbovskej Ameriky:

«V 6. roku K'an, v jedenásty deň Muluk mesiaca Sak, začali hrozné zemetrasenia... Vo výsledku im za obeť padla krajina Mu... Tá zmizla v priebehu jednej noci... Zem sa rozostúpila, a 10 krajín, rozorvúc sa na časti, bolo zničených. Zničené boli aj s obyvateľstvom, rátajúcim v sebe 64 miliónov ľudí, za 8060 rokov do napísania tejto knihy».

Posvätný kalendár Mayov, na základe ktorého sa viedla ich chronológia, bol numerologický a zaistoval priebežnú evidenciu celých dní počas tisícročí na základe určitého systému¹, v dôsledku čoho nehromadil chyby, spôsobené celočíselnou neúmernosťou solárno-dňových cyklov vo vzťahu k lunárno-mesačným i obom typom solárno-ročných cyklov, a nezabúdal dátumy ich korekcií pri sociálnych kataklizmách. Dátum príchodu Cortésa k Mayom je známy aj z európskeho kalendáru (Boží — Veľký piatok roku 1519) a podľa mayskeho kalendára (deň 1 Trstina, rok 1 Trstina)². Toto otvára možnosť synchronizácie oboch kalendárov.

Takisto zdroj 3, str. 42 dáva objasnenie príčin, prečo sa v starovekom Egypte medzi sebou líšili zimné a letné denné a nočné hodiny (hodiny nemali rovnakú dĺžku, čo je nevhodné). V Egypte sa ako slnečné hodiny používali obelisky. Ak by sa Egypt nachádzal na zemepisnej šírke 15° (reálne leží na 25° — 30° severnej šírky), tak existujúce stupnice slnečných hodín Egypta by zaistovali rovnakú dĺžku trvania všetkých hodín počas dňa. Naskytuje sa záver, že stupnice slnečných hodín Egypta sú dedičstvom v hotovej podobe z epochy do globálnej katastrofy: buď boli do Egypta prenesené prisťahovalcami zo zaniknutej južnej krajiny, nie príliš zasvätenými do detailov nebeskej mechaniky; alebo sa v dôsledku katastrofy zmenil charakter otáčania Zeme a zemepisná šírka krajiny, vďaka čomu obeliskové slnečné hodiny stratili rovnomernosť stupníc.

V tej istej knihe (str. 134) sa hovorí o datovaní zániku Atlantídy na základe tradičnej chronológie podľa Platóna v r. 9570 pred n.l. A uvádza sa porovnanie tohto dátumu s nulami odrátavania kalendárnych systémov: mayskeho — 11 653 r. (*3113 pred n.l., 8139 pred n.l. alebo 13 365 pred n.l. — varianty podľa údajov „Faktora Mayov“*); staroegyptského — 11 452 r.; asýrskeho lunárneho — 11 452 r., presne ako v Egypte³.

Globálny charakter akejsi prastarej katastrofy je zachytený v rôznych regiónoch Zeme mýtami a eposom mnohých národov, ktoré sa v ústnej tradícii šírili do začiatku 20. storočia. Mnohé z tohto ústneho dedičstva stihla písomne zaznamenať akademická veda v druhej polovici minulého storočia. Geofyzikálne stopy po katastrofe nemohli naraz úplne všade zmiznúť a tiež môžu byť datované. Napríklad v menovanej knihe o Atlantíde (str. 5) sa hovorí o datovaní Berelechského cintorína mamutov v Jakutsku rádiouhlíkovou metódou: 11 — 12 tisíc rokov, čo je najbližšie k dátumu globálnej katastrofy podľa Platóna, a s prihliadnutím na možné nepresnosti metódy aj k ostatným dátumom.

Hoci A.T.Fomenko a G.V.Nosovský venovali vo svojich publikáciách pozornosť rádiouhlíkovej metóde a uviedli aj zoznam chybných datovaní na jeho základe, no všetko to platí len vo vzťahu k ojedinelým faktom. Zatiaľ čo v masovej štatistike datovania rádiouhlíkovou metódou možno hovoriť len o dôveryhodnom intervale získaných výsledkov. Absolútne bezchybné metódy datovania súčasná veda zatiaľ neobjavila, nehovoriac už o tom, že naozaj prekvitá prispôbovanie výsledkov k historickému mýtu vládnucemu nad bádateľmi, od čoho nie sú slobodní ani autori analyzovaných prác.

¹ Vid' José Arguelles „Faktor Mayov“ (Mimotechnologická cesta). Ruské vyd. „Zodiak“, Tomsk, r. 1994.

² „Faktor Mayov“, str. 26.

³ Bohužiaľ, pri publikácii menovanej knihy došlo k nepozornosti, z textu nie je jasné, či tieto roky treba odčítať od našich dní alebo sú už dané, ako roku do nášho letopočtu.

2. O „novej chronológii dejín“ A.T.Fomenka a G.V.Nosovského

S rovnakou témou globálnej katastrofy, ako možného synchronizátora kalendárov, je spojená aj publikácia článku o mape, pripisovanej tureckému admirálovi Pirimu Reisovi, v 1960-tych rokoch v časopise „Technika mládeži“, ktorý v tom čase nemal tendenciu povzbudzovať grafomanov. Podľa tradičnej chronológie sa táto mapa objavila ešte pred plavbami Ameriga Vespucciho a expedíciou Bellingshausena a Lazareva. Napriek tomu sú na nej vyobrazené oba americké kontinenty a Antarktída. Pričom Antarktída bez ľadového panciera, no s tečúcimi riekami po jej teritóriu. Ako sa ukázalo, neskoršie výskumy uloženia pevninského ľadu Antarktídy potvrdili, že kontúry pevniny sú na mape zobrazené správne: t.j. ak sa ľad roztopí, tak pevnina získa obrysy známe z mapy nazvanej podľa Piriho Reisa. Jeden z jej amerických výskumníkov spomínal, že pre letectvo USA, zameriavajúce sa na Egypt počas 2. svetovej vojny, bola vytlačená séria máp s centrom kartografickej projekcie v Egypte. V tejto projekcii on spoznal projekciu mapy Piriho Reisa. T.j. mapa Piriho Reisa je dedičstvom čias, ktoré predchádzali nejakej globálnej geofyzickej alebo astrofyzickej katastrofe, do ktorej Egypt už disponoval významom globálneho centra kartografickej projekcie. A možno, že keď Hitler vychystával expedície do Arktídy kvôli hľadaniu pravlasti starovekých Árijcov, tak si len pomýlil pól: nebolo treba bojovať, ale namiesto toho v Antarktíde vítať ľad a robiť v ňom archeologické šachty.

Nedá sa tvrdiť, že ani správy NASA (USA) o obeliskoch, objavených na snímkach povrchu Mesiaca (publikácie r. 1969), ktorých rozmiestnenie je zrkadlové voči rozmiestneniu pyramíd v Gize, a tiež, že ani fotografie tváre sfingy hľadiacej na nebo z Marsu (1990-te roky) — nemajú ani najmenšiu súvislosť s históriou Zeme a tej civilizácie, ktorá na nej žila pred globálnou katastrofou. Je o to zvláštnejšie, že všetci v RF a krajinách bývalého ZSSR, ktorí majú čosi spoločné s výskumom blízkeho vesmíru, v tomto smere mlčia: nebodaj sa tak darilo len Američanom alebo tuzemské služby rádiového odposluchu prespali signály z amerických staníc?

Vysvetliť, prečo otázka o zániku Atlantídy (alebo inej reálne v minulosti odohratej globálnej katastrofy), ako možného bodu nulovania letopočtu pre rôzne kalendárne systémy, vypadla zo zorného poľa kolektívu, pracujúceho spoločne s A.T.Fomenkom a G.V.Nosovským, možno podľa nášho názoru len jedným: — Eurázijské impérium od Tichého oceánu až do Stredomoria v minulosti naozaj určitým spôsobom existovalo a aj v aspekte vojenských síl (6. priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia) malo prevahu nad Atlantickou civilizáciou, robiacej si nárok byť následníčkou zničenej Atlantídy. Eurázijské impérium malo takú prevahu, že iracionálna podvedomá hrôza pred Ruskom v západnom dave sa uchováva po celý čas, odkedy bolo Eurázijské impérium zničené agresiou Atlanticko-amerického impéria na základe úžernickej doktríny „Deuteronómium-Izaiáš“ (4. priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia) a zavedením pitia pre Rusov¹ (5. priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia).

No objednávateľov „novej chronológie“, ktorú produkuje skupina A.T.Fomenka a G.V.Nosovského, objektívne údaje o historickej minulosti nezaujímajú, ale zbraňou druhej priority riadenia (doktrína obrezania chronológie) sa chystajú odstrániť celý Atlantický historický mýtus aj s jeho „proroctvami“ o budúcnosti Zeme podľa atlantického modelu (mondializmus). Alebo tým samotným položia cestu do tej budúcnosti, ktorá je dnes programovaná mondializmom, nakoľko v mnohých mravno-etických otázkach je eurázijstvo neodlíšiteľné od atlantizmu. A jednota mravnosti predurčuje jedny a tie isté ciele i spôsoby použitia *výdobytkov kultúry Pudstva*, rovnako jednotných aj pre eurázijstvo, aj pre atlantizmus. Určité rozdiely sú v prostriedkoch realizácie každej z doktrín a v právnej formulácii prostriedkov a výsledkov ich použitia. Otázka však nespočíva v nejakej záhadne hlbokéj odlišnosti ich podstaty, ale v tom, či to bude atlantická alebo eurázijská „elitárna“ mafia, ktorá bude ich spoločnými vlastníkmi pripustená k tomu, aby dala názov tomuto eurázijsko-atlantickému modelu „nového svetového poriadku“.

Po likvidácii prevahy súčasného historického mýtu sa predpokladá schváliť nejaký antikoranický model eurázijstva-atlantizmu v globálnom meradle, zatiaľ čo atlantisti-konzervatívci a „islamskí fundamentalisti“ sa budú nachádzať v intelektuálnej strnulosti, prežívajúc v nej nanútenú obrezanú (skrátenu) chronológiu, vytlkajúcu z ich pamäti takmer všetku jak reálnu, tak aj mýtickú historickú minulosť. A rossijskí imperialisti, nasadnúc na eurázijskú ideu a nový chronologicky obrezaný mýtus, sa

¹ N.M.Karamzin podáva slová Vladimíra krstiteľa Rusi v takejto redakcii: «Vino je zavedené pre ruských, bez neho nemôžeme byť» (Citované z čas. „Otázky ekonomiky“ № 8, 1993, str. 119, s odkazom: N.M.Karamzin „Povesti storočij“, M., 1988, str. 102). To vedie k otázke: Kto nemôže byť bez čoho: ruskí nemôžu žiť bez alkoholu, alebo zotročiteľia nemôžu ruských zotročiť, ak tí zostávajú vždy triezvy?

stanú jedným z hlavných nástrojov v budovaní tohto «nového svetového poriadku» podľa eurázijsko-atlantického modelu.

Nepriamo sa to potvrdzuje nekritickým citovaním zo strany A.T.Fomenka a G.V.Nosovského prác L.N.Gumiljeva, propagandistu eurázijskej doktríny a „teórie pasionárnosti“, v ktorej sú tiež odhalené približne 1200 ročné rytmy sociálnych procesov v davo-„elitárnych“ spoločnostiach.

Problém „teórie pasionárnosti“ L.N.Gumiljeva spočíva v tom, že v nej ne-Rozlišuje kultúrne (t.j. sociálne podmienené) a fyziologické (biosfére podmienené) procesy v živote regionálnych civilizácií¹.

Behaviorálne reakcie ľubovoľného systému na vplyv vonkajšieho prostredia sa vytvárajú na základe informačného zabezpečenia, vlastného každému z nich. Toto pravidlo platí aj vo vzťahu k živým organizmom. Vo svete zvierat veda informačné zabezpečenie správania nazýva, po prvé, inštinktmí a nepodmienenými reflexami, ktoré sú geneticky predurčené pre každý z druhov; a po druhé, podmienenými reflexami, v ktorých sa odráža osobná skúsenosť živého organizmu počas adaptácie k životnému prostrediu, a ktorá sa nededí geneticky z pokolenia na pokolenie.

Čím vyššia je organizovanosť biologického druhu, tým väčší je podiel a absolútny objem geneticky neprenášaných informácií v zostave informačného zabezpečenia správania jeho jedincov.

U najvyššie organizovaných druhov geneticky odovzdávaný program rozvoja jeho jedincov predurčuje „detstvo“. Počas „detstva“ rodičia a/alebo celkovo staršie generácie formujú v dorastajúcom pokolení geneticky neprenášané podmienené reflexy, odrážajúce skúsenosti starších pokolení.

Homo Sapiens, ako biologický druh, sa pri takomto pohľade líši od sveta zvierat predovšetkým tým, že vďaka ústnej reči, výtvarnému umeniu, písomníctvu atď. — má každé do života vstupujúce pokolenie dostupnú k osvojeniu nielen skúsenosť a životné zručnosti žijúcich dospelých pokolení, ale v určitej miere aj zafixovanú kultúrnu skúsenosť a životné zručnosti už nežijúcich pokolení.

Pri takomto videní možno informačný stav spoločnosti určiť: na úrovni biosférenej podmienenosti — informácia odovzdávaná geneticky od predchádzajúcich pokolení všetkých žijúcich v spoločnosti; na úrovni sociálnej podmienenosti — informácia neprenášaná geneticky, uchovávaná v pamäti žijúcich, a tiež zaznamenaná na spoločnosťou vytvorených materiálnych nosičoch informácií, t.j. v pamätníkoch kultúry, používaných aspoň jedným človekom.

Kultúrou, sa v aktuálnom kontexte myslí — všetka geneticky neprenášaná informácia, uchovávaná v spoločnosti a odovzdávaná z pokolenia na pokolenie na základe sociálnej organizácie.

Informačný stav spoločnosti — to je stav informačného zabezpečenia jeho správania, podmienený biologicky a sociálne (kultúra). Pritom geneticky podmienený je aj potenciál osvojenia kultúrneho dedičstva predkov a jeho ďalšieho pretvárania každým novým pokolením.

Život spoločnosti — to je proces obnovy jeho informačného stavu, prebiehajúci aj na úrovni fyziológie, aj na úrovni kultúry spoločnosti. V ňom sa na úrovni biosférenej podmienenosti obnovujú pri výmene pokolení kombinácie genetických kódov v genealogických líniách, t.j. genotypy množstva žijúcich jedincov druhu Homo Sapiens. Na úrovni sociálnej podmienenosti prebieha proces obnovovania aplikovaných teoretických vedomostí a zručností, v dôsledku ktorého nové technológie a technické riešenia vytlačujú dovtedajšie riešenia zamerané na ten istý účel, a celkovo sa rozširuje množstvo technológií a technických riešení.

Možno hovoriť o rýchlosti procesu informačnej obnovy na úrovni biosférenej podmienenosti aj na úrovni sociálnej podmienenosti.

Ako mieru rýchlosti informačnej obnovy na úrovni biosférenej podmienenosti možno použiť priemerný štatistický vek rodičov pri narodení ich prvého dieťaťa; alebo dĺžku aktívneho, t.j. pracovného života; alebo čas, počas ktorého prebehne 50 %-ná (alebo iná štatisticky štandardná) obnova populácie atď. No všetky tieto veličiny sú štatisticky vzájomne prepojené a hranice ich zmien sú predurčené biologicky normálnou genetikou druhu.

Na úrovni sociálnej podmienenosti možno ako mieru rýchlosti procesu informačnej obnovy zvoliť čas akejkoľvek zmeny parametrov kultúry, napríklad, kulturológovia často uvádzajú časový interval, počas ktorého dochádza k zdvojeniu objemu vedecko-technickej informácie. No keďže informačný objem spoločnosti je ohraničený a civilizácia je založená na výrobe, tak názornejšie bude si zvoliť čas

¹ Neadekvátnosť „Teórie pasionárnosti“ je preukázaná v práci VP ZSSR „Voda Mŕtva“, zv. 1.

«morálneho» zastarávania a zániku techniky, technológií a štatistiku, zostavenú na množstve sociálne dôležitých technológií a technických riešení, určujúcich kultúru výroby.

V podstate, akýkoľvek proces, podliehajúci periodizácii, môže byť zvolený ako etalón pre meranie času. Preto historický čas možno merať v jednotkách astronomicky podmieneného času, ako je to zaužívané v súčasnosti (hoci kalendáre sa zavádzajú automaticky); možno ho merať v dĺžke panovania, ako je to ukázané v Biblii, a čo sa dodnes zachovalo v Japonsku, t.j. na základe biologickej podmienenosti; a možno ho merať aj na základe sociálne podmieneného (kulturologického) etalónu.

V každom prípade astronomický etalón, biologický etalón a sociálny etalón času môžu byť dané do vzájomného pomeru. Možno preskúmať, ako sa menil tento pomer v historickom rozvoji Západnej civilizácie.

V časoch, keď bolo ohlásené Deuteronómium, sa sociálne dôležité množstvo technológií a technických riešení neobnovovalo celé stáročia. V súčasnosti sa sociálne dôležité množstvo technológií a technických riešení obnovuje rýchlejšie, než raz za 10 — 15 rokov. T.j. zmenil sa pomer etalónových frekvencií biologického a sociálneho času:

Kým v časoch počiatku expanzie biblickej civilizácie¹ prechádzali technologicky nemenným svetom mnohé pokolenia, tak v súčasnosti je to naopak — na život jedného pokolenia pripadá niekoľko zmien technológií, technických riešení, teoretických vedomostí a praktických zručností, potrebných na uchovanie dosiahnutého a rastu ďalšieho sociálneho postavenia človeka.

Táto okolnosť predurčuje kvalitatívne zmeny v psychológii množstva ľudí, v mravno-etickej opodstatnenosti a cieľavedomosti ich činnosti, vo vyberaní prostriedkov na dosahovanie cieľov; predurčuje kvalitatívne zmeny toho, čo možno nazvať logikou sociálneho správania: je to masová štatistika psychológie osobností, prejavujúca sa v reálnych faktoch života.

Druhým nepriamym poukázaním v prácach A.T.Fomenka a G.V.Nosovského na činnosť eurázijského znacharstva, bojujúceho o svetovú nadvládu proti atlantickému nad-žido-masonskému znacharstvu — je úplné mlčanie (vo všetkých knihách) o riadiacej činnosti znacharských hierarchií² vo všetkých spoločnostiach, v minulosti i prítomnosti: Ten, kto žije v sklenenom dome, by nemal do druhých hádzať kamene.

Toto mlčanie o činnosti znacharských hierarchií je kombinované s predstieraním, že koranické učenie, odmietajúce vnútrosociálne hierarchie³, a moslimská civilizácia nesúca Korán — je druhom biblicko-budhistickej civilizácie, zjednocujúcej atlantizmus a eurázijstvo na princípoch davo-„elitizmu“ osobnostno-hierarchického, klanovo-hierarchického systému spoločenských vzťahov. Zato sa v ich prácach nachádza množstvo vyjadrení, ktoré sami osebe vlastne predstavujú svojho druhu **prísahu lojálnosti** majiteľom vládnučích hierarchií globálnej biblicko-budhistickej davo-„elitárnej“ civilizácie:

«My nemôžeme súhlasiť s hypotézou o „globálnej falzifikácii“» — zdroj 1, str. 31, ale na fakt globálnej falzifikácie Božích Zvestovaní a informácií s nižšou prioritou v systéme prostriedkov samoriadenia spoločnosti je priamo poukázané v Koráne. A je aj veľmi dobre badateľný v rôznych reedíciách Bible.

«Je dobre známym faktom, že musulmanstvo⁴ sa sformovalo z Nestoriánskeho prúdu vo vnútri Pravoslávnej cirkvi» — zdroj 1, str. 369. «Slovo „musulman“⁵» sa objavilo oveľa neskôr v 13. st. n.l. (t.j. dve storočia pred náboženským rozkolom, ktorý sa udial akože v 15. st. podľa ich rekonštrukcie? — naša vsuvka). Toto slovo vzniklo z názvu mesta Musul v Malej Ázii, kde po rozpade Impéria v 13. storočí n.l. vzniklo nové náboženské centrum „nestoriánskeho“ razenia, ktoré napokon dalo názov novému náboženstvu — musulmanstvu» — zdroj 1, str. 565.

¹ Jej jadrom je súčasná Atlantická civilizácia.

² Hierarchií rôznych druhov zasvätení: verejných i tajných, ohlásených explicitne i automatických, keď sa človeku udeľuje prístup k informáciám, ale nehovorí sa o tom, že je to zasvätenie.

³ Súra 3:57. Povedz: „Ó, majitelia písma! Dospajte k slovu rovnému pre nás i pre vás, aby sme sa neklaňali nikomu, okrem Boha, nepridávali Mu žiadnych druhov, a aby jedni z nás nemenili druhých na pánov popri Bohu“.

⁴ Ruský variant slova moslimstvo. — pozn. prekl.

⁵ Ruský variant slova moslim, mohamedán. — pozn. prekl.

Takto prebieha programovanie psychiky bezmyšlienkovito-dôverčivého davu: vstúpuje sa do nej slovo «musulmanstvo», hoci *samonazvanie* náboženstva je «islam», arabské slovo, ktoré pri objasnení jeho zmyslu v ruskom jazyku znamená *poslúchanie Boha priamo skrze ľudské svedomie*, čím sa Islam aj odlišuje od pravoslávneho poslúchania starcov (mníchov), snažiacich sa byť prostredníkmi medzi Bohom a davom; t.j. slovo «islam», a z jeho koreňa odvodená gramatická forma arabského jazyka «muslim», ktorá sa pretransformovala do ruského «musulman», nemá nič spoločné s toponymikou Malej Ázie.

Mlčanlivý úder eurázijského znacharstva po preňho neprijateľnej civilizácii založenej na *Koráne (odmietajúcom vnútrosociálne hierarchie a vládnutie jedných ľudí nad druhými, a tradične ukazujúcom na egyptskú lokalizáciu starozákonných udalostí)*, sa prejavil aj v prenose udalostí biblického odchodu židov z Egypta. Začiatok putovania bol, vraj, v blízkosti dnešného Ríma a Neapolu, a pútnici odišli do Švajčiarska. A hora, na ktorej Mojžiš dostal Zvestovanie (biblický Sinaj), sa stotožňuje s vulkánom Vezuv (zdroj 1, str. 36 — 45).

Pritom autori sa odvolávajú na publikácie výskumníkov, ktorí nevidia archeologické potvrdenia správnosti egyptsko-palestínskej lokalizácie starozákonných námetov. Interpretácia archeologických údajov je vec neľahká. Jedni výskumníci nevidia, druhí vidia...

V knihe J.McDowella „Nesporné svedectvá“ (Chicago, r. 1987, prekl. z angl. do r.j. A.Tatarinova) sa tiež analyzuje otázka o archeologických dôkazoch biblických správ. Časť 1, hl. 4.2 má názov *«Archeologické objavy: Potvrdzujú konkrétne archeologické vykopávky spoľahlivosť Písma, ako historického zdroja?»* V nej sú uvedené vyjadrenia mnohých výskumníkov, majúcich účasť na vykopávkach v Palestíne a na ich analýze ohľadom zhody s biblickými informáciami. Napríklad:

«O súvislosti medzi presnosťou Písem a archeologických objavov píše Albright nasledovne:

“Obsah nášho Pentateuchu¹ je vo všeobecnosti oveľa starší, než súčasná redakcia; nové objavy aj naďalej potvrdzujú historickú presnosť a literárnu starobylosť jedného detailu biblických textov za druhým... (podčiarknuté nami) (...)» — „Nesporné svedectvá“, str. 50.

«Albright komentuje vyjadrenia kritikov minulých liet: „Ešte donedávna bolo medzi historikmi Biblie moderné chápať patriarchálne ságy knihy Genezis ako umelé výtvary izraelských pisárov epochy Rozdeleného Kráľovstva alebo ako rozprávky, ktoré vynalievajú rapsódiu pospevovali v okolo izraelských táborákov behom stáročí po okupácii krajiny. Možno vyhľadať známych vedcov, ktorí tvrdili, že ľubovoľný verš knihy Genezis od 11 do 50 odzrkadľuje neskorší vynález alebo prinajmenšom premieta udalosti a životné podmienky Kráľovstva do vzdialenejšej minulosti, o ktorej, ako sa domnievali spisovatelia oveľa neskoršej epochy, nebolo nič známe (podčiarknuté nami).“» — „Nesporné svedectvá“, str. 50.

Medzi podrobnosti, oznámené v biblických textoch, a potvrdené archeologicky, patrí správa o vykopávkach mesta, ktoré len ťažko možno identifikovať ináč, ako biblické Jericho:

«Počas vykopávok Jericha (1930 — 36) urobil Garstang taký neveriteľný objav, že uznal za potrebné ho potvrdiť špeciálnym dokumentom, ktorý podpísal on sám a ešte dvaja členovia expedície. O objave píše nasledovne: „Čo sa týka hlavného faktu, tak o ňom, takto, nezostávajú žiadne pochybnosti: steny mesta padli smerom von, pričom úplne, takže útočníci sa mohli vyškriabať po ich úlomkoch a vtrhnúť do mesta“. Prečo je tento fakt taký neobyčajný? Ide o to, že hradby miest nepadajú smerom von, ale padajú dovnútra. Napriek tomu v knihe Jozue čítame: „... A zrútila sa stena mesta až po základ, a ľud vošiel do mesta, každý zo svojej strany a zmocnili sa mesta“ (Jozue. 6:19). Tieto steny padli práve smerom von» — „Nesporné svedectvá“, str. 62.

Steny, rozbité baranidlami, sotva padajú počas útoku po celej svojej dĺžke. Fakt, objavený počas vykopávok mesta, odporujúci všetkým predstavám o zbúraní obranných múrov, prirodzene súvisel s biblickou správou o dobytí Jericha, o to viac, že sa zhoduje s tradičnou Egyptsko-Palestínskou lokalizáciou starozákonných udalostí.

¹ Päť kníh Mojžišových. – pozn. prekl.

Tiež sa píše: «*Spol'ahlivost' Lukáša ako historika nemožno nijako spochybnit'*. Podľa Ungera, sa práve tohto evanjelistu v najväčšej miere týkajú archeologické potvrdenia Nového Záveta. (...) „Historická práca Lukáša nemá seberovných, čo do hodnovernosti.“ — “Nesporné svedectvá”, str. 63.

V tej istej knihe sa analyzuje aj splniteľnosť (*samozrejme, podľa tradičnej chronológie a tradičnej lokalizácie*) starozávetných prorociev vzhľadom na osud niektorých miest a krajín, spomínaných v Biblii, pri hľadaní odpovede na otázku ohľadom možnosti bezdôvodnej zhody prorociev so skutočnosťou, potvrdzovaných údajmi z archeológie a kroník. Pritom, s odkazom na knihu P.Stonera „Hovorí veda“, sa uvádzajú mimoriadne nízke hodnoty výpočtov pravdepodobností bezdôvodnej zhody prorociev a skutočnosti.

Tyros — $0,1333 \times 10^{-7}$; Samaria — $0,25 \times 10^{-4}$; Gaza a Aškelon — $0,8333 \times 10^{-4}$; Jerycho — $0,5 \times 10^{-5}$; Zlatá brána — 10^{-3} ; Rast Jeruzalema — $0,125 \times 10^{-10}$; Palestína — $0,5 \times 10^{-5}$; Moab a Ammon — 10^{-3} ; Edom — 10^{-4} ; Babilon — $0,2 \times 10^{-9}$.

A hoci v „Nesporných svedectvách“ sa neuvádza opodstatnenie a systém formalizácie biblických správ, na základe ktorého boli získané uvedené hodnoty, no možno dúfať, že medzi stúpecami tradičnej lokalizácie biblických udalostí tiež existujú gramotní matematici, ako aj medzi jej odporcami. Odpoveď na otázku: kto z matematikov má pravdu? — leží mimo matematickej oblasti¹.

My sami sme nekopali na vykopávkach ani v Palestíne, ani v Taliansku, avšak nekopali na nich ani A.T.Fomenko a G.V.Nosovský. Historicky objektívne existujú dva druhy hlásení o vykopávkach na biblickú tematiku: jedny hlásenia potvrdzujú biblické informácie, a druhé hlásenia s nimi kategoricky nesúhlasia.

Ohľadom prenosu biblickej zaslúbennej zeme, autormi analyzovaných prác, do Švajčiarska môžeme tiež povedať, že voči Švajčiarsku, v súvislosti s jeho dosť zvláštnou neutralitou vo vojnách posledných storočí, sa nakopilo dosť veľa otázok a posvietiť si naň zblízka bude historicky prospešné. Ale aj „papierový“ prenos biblického exodu na trasu «Taliansko — Švajčiarsko» takisto plodí otázky k autorom analyzovaných prác.

Prvá z nich sa týka lingvistiky a rekonštrukcie chápania sveta dávnych. Skutočne sa venovali tvorbe pomerne zložitých lexikálnych konštrukcií, ako napr. „hora stĺpu“ (myslí sa stĺp dymu nad vulkánom), „pri nástupe rána, boli hromy a blesky nad horou...“, „hora horela ohňom do samotných nebies...“, ktoré uvádzajú autori (zdroj 1, str. 42); alebo predsa len rozlišovali obyčajné hory a ohnivé hory² a na označenie vulkánov používali konštrukcie zmyslovo analogické našim: sopka, ústie, chrenie sopky? No ak v skutočnosti sa udiali všetky efekty, ale bez ústia sopky, a tým skôr bez chrenia na dovtedy obyčajnej hore, a nie na zvyčajne ohnivej, potom by takáto skutočnosť naozaj vyvolala nepochopenie, hrôzu a druhotné ťažkosti pri opisovaní prebiehajúcich udalostí (*o to viac, ak sa po skončení všetkého hora znova vrátila k svojej zvyčajnej podobe a pokojnej povahe*).

Druhá skupina otázok sa už netýka chápania sveta a lingvistiky, ale sociálnej mágie a agresie prostriedkami 1. — 4. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia:

Kde v blízkosti Ríma v tých časoch prežíval kočovný ľud, ktorý ešte nevošiel do fázy usadlej civilizácie a štátnosti, ktorý by si hierarchia znacharov (zasvätených) mohla vyvolať na realizáciu prostredníctvom neho svojich cieľov?

Kde na trase «Rím — Neapol (Vezuv) — Švajčiarsko» sa nachádza púšť, v ktorej by **vyvolený ľud** bolo možné uväzniť na 40 rokov, aby — ďaleko od stabilných obchodných ciest a postranných pohľadov zvedavcov, neúčastniacich sa globálnej sociálnej mágie — vychoval v púšti dve pokolenia, nepoznajúce, čo je dobro a čo je zlo, ako o tom priamo hovoria fragmenty biblického textu knihy Numeri, kap. 14, doplnené do kánonu podľa Septuaginty³ [text v hranatých zátvorkách]:

«²⁰ I povedal Hospodin [Mojžišovi]: odpúšťam, po slovách tvojich; ²¹ No ako žijem, [a večne žije Moje meno,] a slávy Hospodina plná je zem: ²² všetci tí, ktorí videli Moju slávu a znamenia, ktoré som vykonal v Egypte a na púšti, a pokúšali Ma už desať ráz, a nepočúvali Môj hlas, ²³ nevidia zem, ktorú som pod prísahou sľúbil ich otcem; [len ich

¹ Čo by matematikom malo byť dobre známe z teóremy Kurta Gödela o neúplnosti. (poznámka doplnená v r. 2002)

² Možný ruský ekvivalent pre prevzaté slovo „vulkán“ — ohnivá hora — je neporovnateľne jednoduchší, než lingvistické konštrukcie, uvedené A.T.Fomenkom počas stotožňovania biblickej hory Sion s Vezuvom, a ktoré, akože, prastarí kedysi používali na opis erupcie.

³ Preklad Starého zvätku 70-tich vykladačov, 3 st. pred n.l. podľa tradičnej chronológie.

deťom, ktoré sú tu so Mnou, a ktoré nevedia, čo je dobro a čo zlo, všetkým maloletým, ničomu nerozumejúcim, im dám zem, a] neuvidí ju nikto z tých, čo Ma dráždia».

Takto sa ponúka možnosť porovnať zmysel veršu 14:23 po obnovení vyňatých častí s okliešteným variantom, formou vyškrtávania textu v hranatých zátvorkách. Z porovnania oboch častí možno vyvodiť záver, že cenzori (z im známych príčin) nechceli priťahovať pozornosť čitateľa k problematike kultúry mravnosti (poznania dobra a zla) a kultúry chápania prebiehajúceho, ktorých formovanie sa dialo počas 40-ročného putovania po púšti, ktoré nasledovalo práve za uvedenou epizódou, opísanou v knihe Numeri, kap. 14.

Po tomto 40-ročnom uväznení v púšti pod poručníctvom nejakej **znacharskej hierarchie**¹ sa psychika pokolení, ktoré vyrástli v tomto **otvorenom väzení pre celý ľud** a ktoré z neho vyšli, stala naprogramovanou rasovou doktrínou „Deuteronomium-Izaiáš“: doktrínou parazitickéj nadvlády na inými národmi a Planétou Zem vcelku. Primitívne kočovné plemeno, žijúce v dobe kamennej, ktoré ešte kamennými nožmi vykonávalo obriezku i rituálne zárezy na koži (ako o tom rozpráva Starý Závet) samo nemohlo dospieť k takémuto fanatizmu.

Uvedený príklad s knihou Numeri, popiera aj jednu z hypotéz, vložených do základov algoritmu štatistického spracovania textov a datovania udalostí na ich základe: «Pri zničení, napríklad archívu, je rovnaká pravdepodobnosť zničenia ľubovoľného textu» (zdroj 1, str. 109). Historicky reálne sa likvidujú nie ľubovoľné archívy, ale výberovo a tematicky cieľavedome, presne tak, ako aj v jednotlivých textoch vznikajú cieľavedomé výňatky a chronologicky oveľa neskoršie vsuvky s celkom konkrétnym tematickým zameraním. Presne toto sa aj prejavilo v 14. kapitole knihy Numeri, nehovoriac už o tom, že aj samotné historicky oveľa neskoršie archívne texty vznikli na základe tematicky selektívneho citovania iných oveľa rannejších zdrojov, ktoré takisto len sotva unikli redaktorskocenzúrne opatere a samocenzúre autorov². A v závislosti od spektra citovaných zdrojov a spektra zdrojov vyradených z preskúmania dostávame taký alebo onaký historický mýtus, ako to aj bolo ukázané v úryvkoch z knihy J.McDowella „Nesporné svedectvá“, ktoré sú napriek tomu v mnohom, nie však vo všetkom, spochybniteľné mimo rámec sociológie, ktorá je vlastná biblickej koncepcii spoločenského usporiadania života ľudí podľa doktríny „Deuteronomium-Izaiáš“.

Všetko, vyššie uvedené, dáva dôvod k tomu, aby celý súhrn prác A.T.Fomenka a G.V.Nosovského o *obrezaní chronológie* bolo možné zaradiť k systému sociálnej mágie eurázijského znacharstva. Začína to byť vidno aj v osobitostiach posledných vydaní:

„*Metódy štatistickej analýzy naratívnych textov a ich použitie v chronológii*“ (Vyd. MŠU, r. 1990) — na polygrafickej úrovni priemerného vysokoškolského vydania;

„*Nová chronológia a koncepcia dávnej histórie Rusi, Anglicka a Ríma*“ (Moskva, r. 1995) — na priemernej polygrafickej úrovni v mäkkom farebnom obale — 5000 exemplárov;

„*Impérium*“ — na dnešné pomery **luxusné vydanie**, ktoré nemôže nemať sponzora (nemohlo byť predsa vydané z profesorského platu, ktorý posledných 10 rokov devaluje) — 3000 exemplárov.

T.j. prebieha tu zjavný polygrafický progres (prechod na oveľa drahšie polygrafické technológie) počas posledných piatich rokov, pričom v podmienkach prehlbujúcej sa ekonomickej krízy v RF a pri absolútnom i relatívnom znížení objemov financovania vedy a vysokých škôl.

Aj pri tak mizerných tirážach fundamentálnych monografií bola ohľadom problematiky rozbehnutá propagačná kampaň skrze tlač výsledkov bádania, ako vedeckých objavov posledných rokov. Najprv v úzkej „elitárno“-patriotickej tlači (*časopis „Ruská myšlienka“, № 1 — 6, r. 1994, vyd. „Spoločenský prospech“, m. Reutov: A.Rossov. Legendy a mýty celosvetovej histórie ľudstva.*). To bol lakmusový papierik: či „verejnosť“ zhltnie oduševnené a nekritické prerozprávania zdroja 1 a nový chronologicky obrezaný historický mýtus na jeho základe. Potom propaganda v širokej tlači toho, k čomu väčšina jej čitateľov nemá dostup kvôli mizernému počtu vydaných výtlačkov kníh o obrezaní chronológie

¹ V tradičnej lokalizácii udalostí — egyptskej hierarchie. K.Prutkov má jeden aforizmus, ktorý ťažko nemožno nespojiť so sinajským aktom prekrútenia psychiky primitívneho ľudu, vyvoleného hierarchiou znacharov: «Aj Egypťania svojho času boli spravodliví a ľudomilní».

² Napríklad, práve z tohto dôvodu „Spomienky a úvahy“ maršala Sovietskeho Zväzu G.K.Žukova — nie sú najlepším zdrojom na oboznámenie sa s predhistóriou a históriou Veľkej Vlasteneckej vojny, hoci Georgij Konstantinovič bol nepochybne mnohých vecí svedkom a vedel mnohé z toho, čo nebolo nikdy publikované v novinách a monografiách. Nad 6. prioritou zovšeobecnených zbraní panuje mnohé spomedzi zovšeobecnených prostriedkov riadenia...

2. O „novej chronológii dejín“ A.T.Fomenka a G.V.Nosovského

(„Rossijské noviny“, 27. septembra 1996, V.Gromov „Matematici prepočítavajú históriu“). Je to rovnako nekritické prerozprávanie „Impéria“ a „Novej chronológie a koncepcie dávnej histórie Rusi, Anglicka a Ríma“.

Uvedieme citát z posledného článku: «so študentmi a kolegami z katedry profesor Fomenko do diskusií ohľadom svojich hypotéz nevstupuje. A celkovo tvrdí, že je rozhodne proti ich používaniu na politické ciele».

A zároveň „Kommersant daily“ z 5. októbra 1996, pod masonským trojuholníkom s okom, v úplnej zhode s „Impériom“, si kladie otázku: „Bol Marco Polo v Číne?“ — avšak bez priamych odkazov na „Impérium“, ale na základe výskumov vykonaných vo Veľkej Británii¹.

Nemenej nekritický a oduševnený bol článok v „Novom Petrohrade“ z 3. októbra 1996: „V Starom Egypte vládli kozáci!“

„Utajené“, № 3 (96) z 13. septembra 1996: „Tatarsko-mongolské jarmo nebolo!“

No vzniká otázka, v akých ešte cieľoch, *okrem globálne politických*, možno použiť všetko to, čo za posledných 16 rokov vyšlo z kolektívu robiaceho matematický výskum historických kroník, ak sami autori, podľa tvrdenia „Rossijských novín“, si len robia svoju prácu a nevedú o nej diskusie, mlčky tirážujúc nový historický mýtus, vytváraný nimi na základe vyradenia z výskumu jedných zdrojov, a novej interpretácie iných, občas aj v rozpore s ich vlastným zmyslom, ako to bolo ukázané na príklade datovania Nicejského koncilu a otázke o „náboženskom rozkole“?

Mnohí čitatelia sú schopní uveriť tomuto mýtu, v ktorom nesporné výsledky (*napríklad datovanie hviezdneho katalógu „Almagest“, podľa v ňom uvedených hviezdnych súradníc: dúfame, že tento výpočet je bezchybný z hľadiska aritmetiky a astronómie*²) sú premiešané s dohadmi a výmyslami

¹ Presnejšie, na základe knihy, ktorú vydala v r. 1995 Frances Wood, historička so špecializáciou na Čínu, autorka mnohých kníh. Odvoláva sa na to, že ak by bol Marco Polo východnejšie od Čierneho mora, musel by si všimnúť čínsky múr a ďalšie prvky, ktoré ešte uvádza. – pozn. prekl.

² Noviny „Zvesti“ z 29.01.1997, № 17 zverejnili článok zasvätený výsledkom, ktoré dosiahli A.T.Fomenko a G.V.Nosovský, „Z výpočtov vyplynulo: Ježiš Kristus slúžil ako rímsky pápež“. V menovanom článku sa všetko zredukovalo na neopodstatnený výsmech historickej interpretácie autorov na základe nimi získaných výsledkov, napriek tomu, že dnes prevládajúci historický mýtus v sebe nesie množstvo „vylepšení“ histórie, doplnených dodatočne. „Zvesti“, zastávajúc bezchybnosť dnes prevládajúceho historického mýtu, sa tiež odvolávajú na matematikov, ako aj autori analyzovanej práce:

«No presné vedy sú nebezpečné tým, že vyžadujú presné vedomosti. To v humanitárnych oblastiach možno viesť nekonečné diskusie. Keď sa ale nezhodujú čísla, to je už zložitejšie. Nedávno v Kurčatovskom vedeckom centre sa udial seminár, na ktorom profesionálni astronómovia a fyzici posúdili astronomický prieskum akademika Fomenka, ktorý sa, mimochodom, odmietol zúčastniť diskusie. Osobitý záujem vyvolala informácia od Júlia Zavenjagina o tom, že Fomenko sa pokúsil predatovať zatmenia mesiaca z antiky na stredovek. Ak je tak, potom mnohé zatmenia sa stanú z Európy neviditeľné. Zdá sa, že spolu s históriou bude potrebné reformovať aj geografiu. Požiadali sme zástupcu oddelenia pre výskum Galaxie a premenlivých hviezd Astronomického inštitútu Stenbega MŠU, laureáta Lomonosovej ceny z roku 1996 Jurija Jefremova, aby zhrnul závery seminára.

Podľa slov J.Jefremova, vo výpočtoch A.Fomenko sa nachádza hneď niekoľko chýb. Predovšetkým on skúma iba jednu súradnicu — zemepisnú šírku. Astronómovia však vedia, že výpočty podľa širok zvyknú viesť k veľmi závažným chybám. Možno si zvoliť také kombinácie hviezd, že sa napokon ukáže: staroveký Rím a napoleónske vojny boli jedna epocha. K tomu navyše A.Fomenko berie do úvahy šírku iba ôsmich hviezd. Keď astronómovia preverili jeho metodiku na základe 504 hviezd, tak sa ukázalo, že Ptolemaiov katalóg bol napísaný v časoch Júlia Cézara s chybou ± 200 rokov.

No ešte dôležitejší je iný názor. Na datovanie hviezdnych katalógov je oveľa spoľahlivejšie (100-násobne vyššia presnosť) používať dĺžky nebeských objektov: zmena tejto súradnice striktné stabilne predstavuje 1 stupeň o 72 rokov. Tento fakt poznali už Arabi v 9. storočí, no matematik v 20. storočí to nevidí.

Na seminári v Kurčatovskom vedeckom centre bol vyvedený záver: akademik Fomenko z tisícky rôznorodých javov si vyberá jeden vhodný, a 999 si nevšima. Verdikt astronómov bol jednohlasný: v rámci vedeckej logiky je otázka novej chronológie uzavretá.

Ak budeme čítať iba novinové články „za“ a „proti“, tak s týmto verdiktom sa možno na nejaký čas zhodnúť. No ak budeme čítať priamo samotné práce „za“ a „proti“, tak novinových argumentov „za“ a „proti“ zjavne nie je dosť. Napríklad: ak sa dĺžky všetkých hviezd menia o 1 stupeň za 72 rokov, ako to vyplýva z textu článku vo „Zvestiach“, tak tomu zodpovedá pootočenie celej sféry „nehybných hviezd“, ako nedefinovaného celku, o jeden stupeň za 72 rokov vzhľadom na nulu odrátavania dĺžok, o ktorej sa v článku nehovorí. Avšak, takto to nie je, a čo presne a ako skomolil zo slov J.Jefremova korešpondent „Zvesti“, možno pochopiť len zo špeciálnych astronomických prác.

Redaktor novín „Duel“ J.I.Muchin v jednom zo svojich článkov, v ktorom vyjadruje svoj nesúhlas s prácami A.T.Fomenka a G.V.Nosovského, píše, že astronómovia katalógy aj reálne *používali*. A keďže ich reálne používali, tak aby ich aj naďalej bolo možné používať — robili v nich korekcie, zohľadňujúce postupné zmeny súradníc hviezd evidovaných v katalógu v dôsledku času. Preto ak exemplár katalógu patrí do 12. storočia, potom aj súradnice hviezd v ňom budú zodpovedať 12. storočiu, pretože v opačnom prípade by bol katalóg nepoužívateľný (odsek doplnený nami v r. 2002).

výlučne z dôvodu nízkej metodologickej kultúry v oblasti sociológie jak u samotných autorov, tak aj u väčšiny ich konzultantov a čitateľov.

Termín „sociológia“, charakterizujúci jednu z mnohých vied našej civilizácie, sa vzťahuje k dvom pojmom: *socium* = spoločnosť; *logos* = slovo; t.j. je to *slovo o spoločnosti*. Ak sa chceme vyhnúť ničím neopodstatneným prevzatým slovám a žiť *po rusky*, potom namiesto nezrozumiteľnej latinsko-jazyčnej „sociológie“ treba poznať pojem *životarečenie*, pretože všetky životné javy treba nazývať menami, vyjadrujúcimi ich podstatu. *Života-reč*-enie je spoločenskou povinnosťou *Ž-reč*-estva. Zrejme je to pamätníkom, že písmeno “Ж” (Ž) v slovanskej azbuke má názov „Жубеме“ („Žite!“ * T.j. samotné písmeno „ž“ máva význam „žite!“ v zložených slovách*). A pojmový koreň *reč* je priamo prítomný v oboch slovách.

Expanzia mamonárskeho videnia sveta, neseného *kánonickým* biblickým žido-kresťanstvom (vyjadrujúcom doktrínu „Deuteronómium-Izaiáš“) a *historicky sformovaným* islamom (v mnohých spoločnostiach zdegenerovanom do klaňania sa modlitebnému koberčeku pri čítaní Koránu v neznámom jazyku), bola sprevádzaná vymiznutím zo štruktúry národných spoločností žrečestva, ktoré nieslo národnú a mnohonárodnú konceptuálnu moc — t.j. najvyššiu moc v rámci delenia *plnej funkcie riadenia* na špecifické druhy moci v procese samoriadenia spoločnosti. Monopol na konceptuálnu činnosť si po tomto dlhý čas uchovávalo nad-židovské nad-masonské „žrečestvo“, ktoré sa svojimi činmi stalo pseudožrečestvom — znacharstvom.

To vo svojich rukách drží nielen finančno-úžernický monopol, šikanujúci národy planéty prostredníctvom rozptýlenej diaspóry *ľudu, ním na tento účel vyvoleného*. Ono si celé stáročia drží aj kalendárno-chronologický nadnárodný monopol: kalendáre a chronológia existujú dlhšie, než mnohé štáty. Chorezmijský vedec Bírúní¹, ktorí analyzoval iba časť tohto systému vplyvania na spoločnosť prostriedkami 2. priority — *židovský kalendár (najskôr spolu s talmudistikou a kabalistikou, ktoré sú naň pripojené)* — vyniesol správny úsudok:

«No sú to len nástrahy a siete, ktoré žreci rozhodili, aby ulovili prostých ľudí a podriadili si ich. Dosiahli toho, že ľudia nepodnikali nič v rozpore s ich názorom a do čohokoľvek sa púšťali len podľa ich predurčení, neradiac sa s nikým iným, akoby títo žreci, a nie Boh, boli pánmi sveta. Avšak Boh sa s nimi poráta...» — citát z vyššie uvedenej knihy I.A.Klimišina „Kalendár a chronológia“, str. 169.

Pritom národné spoločenstvá, stratiac konceptuálnu samostatnosť riadenia, sa zmenili na stáda *zasvätených (sami nevediac do čoho)* a nakoniec miesto *životarečenia* dostali takzvanú sociológiu — pseudovedu. Jej nevedecká neprirodzenosť sa prejavuje, predovšetkým, v tom, že *celá* súčasná civilizácia prežíva globálnu krízu *kultúry*: konflikt pokolení; organizované všetko-si-dovoľovanie (kriminalita); ekologické problémy; nacionalizmus, prerastajúci do nacizmu; problémy odzbrojovania jedných a monopolizácia na prezbrojenosť u druhých; atď.

Ak by súčasná sociológia bola vedou, tak samoriadenie *spoločnosti* by pramenilo z nej a všetky tieto *problémy* by jednoducho neboli. Mohli by vznikáť len samostatné excesy, nevychádzajúce za rámec kompetencie *psychiatrie*. Pritom v základe sociológie by ležali minimálne nasledovné oblasti poznania:

- Komparatívna teológia a komparatívny satanizmus. V tomto prípade nejde reč o nekonečných, stáročia trvajúcich sporoch o tom, ktoré z Písem je istinné a aká viera je jediná spásonosná — to sú spory o obložení ikony, pričom zabúdajú na samotnú ikonu a na Toho, kto je na nej; ani o sporoch o tom, s ktorým národom je Boh — tieto spory sú *džavotom detského* chápania, je čas konečne dospieť. Tu ide reč o tom, že každé Písmo (vrátane ateistických analógií svätých písem) v národných spoločnostiach splodilo druhotné výklady, ktoré spolu s nimi a zostatkami predchádzajúcich náboženských predstáv počas storočí v značnej miere určovali *cesty rozvoja kultúry, životný štýl a logiku sociálneho správania*. Toto všetko je potrebné vedieť a chápať, aby sa zbytočne nevyhrocovala situácia a „nestúpalo na hrable“, dostávajúc sa do konfliktu s hierarchicky vyšším riadením;

Okrem toho, v jednej z prác A.T.Fomenko sám obvinil astronómov, svojich oponentov, z výberu hviezd s cieľom dokázať správnosť tradičného datovania „Almagesta“ do čias antiky.

Vid' aj Prílohu.

¹ Žil v rokoch 973 — 1048, podľa tradičnej chronológie.

- Psychológia (individuálna a kolektívna);
- Biológia, keďže ľudstvo — ako biologický druh, jeden z mnohých v biosfére — je nositeľom sociálnej organizácie, a globálny historický proces je čiastkovým procesom v hierarchicky vyššom evolučnom procese biosféry Zeme;
- Genetika, ako časť biológie, a s ňou späté odbory matematiky, aby nedošlo k zmiešaniu do „pasionárnosti“, ako u L.N.Gumiljeva, informačných procesov prebiehajúcich na úrovni biologickej organizácie, s informačnými procesmi na úrovni sociálnej organizácie.
- Všeobecná teória riadenia a s ňou späté odbory matematiky;
- Teória kmitania a s ňou späté odbory matematiky;
- Astrológia, ako teória kmitavých procesov vo vzájomnom pôsobení Zeme a Vesmíru;
- Teória globálneho a národných historických procesov, pretože spoločenské procesy sú prejavom všeobecných zákonitostí existencie spoločnosti v konkrétnych historických okolnostiach;
- Jazykoveda;
- Etnografia;
- Ekonomická veda, študujúca spoločenské zjednotenie špecializovanej práce a riadiace procesy vo výrobe a prerozdeľovaní produkcie a služieb v ich jednote s reprodukciou pokolení v spoločnosti a biosfére.

A samotná sociológia, obsahovo sa odlišujúc od ktoréhokol'vek z týchto odborov plnosti Poznania, musí nad týmto fundamentom vyčnievať, ako nejaký nový druh poznania, vedy a činnosti.

Jej osvojenie ako vedy i ako druhu činnosti nie je jednoduchšie, než osvojenie si matematiky, fyziky alebo inej vedy, na ktorej názov si bežný um spomenie, keď potrebuje ohodnotiť niekoho reálnu alebo domnelú intelektuálnu moc¹. V súčasnosti **spoločnosť ako celok** takouto sociologickou vedou nedisponuje.

Sociológov-profesionálov (vrátane historikov) vo vede niet, a grafománia s dobromyseľným diletantizmom (*dokonca akademikov od fyziky a matematiky: podobných A.D.Sacharovovi a I.R.Šafarevičovi*) ich nahradiť nedokáže. A sociotruby, vnikajúc bez zodpovednosti a starostlivosti do oblasti životarečenia (sociológie: v latinčine), môžu nalámať triesok ešte viac, než nalámali nimi odsudzovaní ich predchodcovia, čo zreteľne aj ukázala **všetkým nám nesporne známa** história reforiem v Rusku po r. 1985.

A.S.Puškin, vidiac približne to isté v živote jeho súčasníkov, poznamenal:

«A málo ma trápi, či slobodne tlač pletie hlavu tlkom, či jemná cenzúra žurnálov obmedzuje úmysly vtipkára...; a taktiež: «Prozreteľnosť nie je algebra. Um človeka, ľudovo povedané, nie je prorok, ale hádač, on vidí celkový chod vecí a môže z neho vyvodiť hlboké predpoklady, neraz potvrdené časom, no nedokáže predvídať *náhodu* — mocný okamžitý nástroj Prozreteľnosti²».

Avšak aj v dnešnej dobe, všetko, čo je spojené s aplikáciou matematických metód na identifikáciu reálnej chronológie Dejín — sú len označované esá pri mafióznom vybavovaní si účtov intelektuánov.

¹ Často sa pritom myslia hodnotenia vo vzťahu k vlastnej profesionálnej nepripravenosti vo fyzike alebo matematike: intelektuálna moc a profesionálna špecializovaná pripravenosť sú rozdielne životné javy. Pritom sa akosi zabúda, že «úzky špecialista je podobný opuchline: jeho plnosť je jednostranná» (K.Prutkov). Okrem toho, opuchlina je nemoc, a dobrý špecialista za hranicami svojej úzkej profesie, pri plnej jeho intelektuálnej moci, sa môže stať ne-mocným (t.j. bezmocným) pri riešení úloh, ktoré sú netypické pre jeho činnosť.

² A.S.Puškin „O druhom zväzku «Histórie ruského ľudu» Polevogo“. (r. 1830). Citované z Úplnej akademickej zbierky diel v 17-tich zväzkoch, nanovo vydané v r. 1996 vo vydavateľstve „Voskresenie“ na základe vydania AV ZSSR r. 1949, str. 127. Slovo «náhoda» bolo zvýraznené samotným A.S.Puškinom. Vo vydaniach, ktoré boli vydané skôr, slovo «náhoda» nezvýrazňovali a hneď za ním dali bodku, vyhodiac text «— mocný okamžitý nástroj Prozreteľnosti»: dorevolučná cenzúra sa domnievala, že človeku, ktorý nezískal špeciálne teologické vzdelanie, by nemal diskutovať o Prozreteľnosti (viď, napr., vydanie A.S.Suvorina r. 1887 a vydanie pod redakciou P.O.Morozova); a cirkev Slnko Ruskej poézie neradila medzi spisovateľov, ktorých diela by slušalo nasledujúcim pokoleniam teológov citovať a komentovať vo svojich traktátoch. V epoche nadvlády historického materializmu sa vydavatelia A.S.Puškina ukázali byť čestnejší, než ich v Boha veriaci predchodcovia, a uviedli názor A.S.Puškina v tejto otázke bez výňatkov.

Intelektuáni³ — základná politicky aktívna masa v RF. Je oveľa horšia, než tuzemskí **mafáni a nimi riadený organizovaný zločin**. Vzhľadom na hierarchiu zovšeobecnených prostriedkov samoriadenia spoločnosti, **kriminálnici**, v tradičnom zmysle tohto slova, pracujú: s hrubou silou — 6. priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia; využívajú narkomániu a sexuálne bezprávie — 5. priorita; uskutočňujú finančné machinácie — 4. priorita. Pritom intelektuáni: kultivujú lživé a prekrútené všeobecno-ideologické názory (*K.Marx, L.D.Trockij, A.D.Sacharov, V.Listjev*) a špecializované aplikované teórie (*K.Marx v minulosti, a dnes G.Ch.Popov, A.G.Aganbegjan, J.T.Gajdar, S.J.Glazjev, A.B.Čubajs — v ekonomike*) — 3. priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia; podporujú v spoločnosti historické mýty, ktoré nezodpovedajú reálnej minulosti dejín — 2. priorita (*D.S.Lichačev, I.Minc, A.I.Solženicin, D.Volkogonov, L.N.Gumiljov*); a keď sa obracajú k vierouke, tak «tradičie starcov» (Matúš, 15:1 — 11) a svoje **pyšné výmysly** vnucujú do kultúry ako istinný zmysel Božích Zvestovaní, odstraňujúc tým samým Zvestovania z pamäte spoločnosti — to je zločin na úrovni 1. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia (*A.Meň, metropolita Ján, celý rabinát*).

Mnohí naši krajanovia, ktorí z rôznych príčin nenašli v sebe silu efektívne čeliť zlej politike štátu, boli fakticky donútení stať sa **kriminálnikmi**, v tradičnom chápaní tohto slova. No ich činy sa v podstate neodlišujú od množstva zločinov **dobře vyzerajúcej, no hlboko skazenej, inteligencie** na vyšších prioritách zovšeobecnených prostriedkov samoriadenia spoločnosti. A skutočne skazení kriminálnici 6. až 4. úrovne, zvyknutí iniciatívne reagovať na okolnosti, majú možnosť stať sa spoločensky prospešnou silou, pri osvojení si 3. až 1. úrovne v hierarchii zovšeobecnených prostriedkov samoriadenia spoločnosti, k čomu ich postrkujú ešte skazenejší **intelektuáni** svojou neznalosťou bezproblémovo riadiť štát; svojim „elitárnym“ povyšovaním sa nad zvyšnú spoločnosť; svojim *opovrhliвым* postojom ku „kriminálnikom“, v tradičnom chápaní tohto slova; svojim povýšenecko-blahosklonným postojom ku „spodine“, z práce ktorej žije.

Jedna časť **intelektuánov** uprednostňuje biblicko-atlantický model «nového svetového poriadku», a pre druhú časť, vychádzajúcu z nostalgických podvedomých spomienok na eurázijské impérium v minulosti, je vhodnejšie jej znovuzrodenie v nejakej novej podobe, tiež v úlohe «nového svetového poriadku». No v oboch modeloch «nového svetového poriadku» sa predpokladá nechať prostý ľud **driet'** na **zle vládnucu „elitu“**.

Pritom na identifikáciu skutočne odohratej histórie, jedna i druhá „elitárna“ **mafia intelektuánov** kašle; kašle aj na osudy národov: minulé, súčasné i budúce. Prejavuje sa to v tom, že sami objektívne vlezli do sféry globálnej politiky a sociálnej **mágie zaklínania davu**, ale hovoria, že sú, vraj, proti používaniu ich „hypotéz“ na politické ciele.

A chápanie poučného mravno-etického zmyslu História minulosti i súčasnosti, na čo priamo poukazovali všetky Zvestovania, ich tiež nezaujímajú. Trebárs v Koráne, tak neprijateľnom pre eurázijskov, ako aj pre atlantistov, je napísané:

«Súra 46:2. My sme nestvorili nebesia a zem i to, čo je medzi nimi, ináč ako pravdivo a na určitý čas. A tí, ktorí neveria, bočia od toho, čo im dohovárajú. (...) (Súra 21:)16. My sme nestvorili nebesia a zem i to, čo je medzi nimi, zo zábavy. 17. Ak by sme si želali nájsť zábavu, urobili by sme si ju od Seba, ak by sme tak začali konať. 18. Áno, My pravdou prekonávame lož, a ona ju drví, a hľa — tá mizne, a vám beda za to, čo (*Bohu*) pripisujete».

Odvolať sa v tejto otázke nie na Korán, ale na mnohým drahú „otcovsky-pravoslávnu“ Bibliu je oveľa ťažšie, pretože tá sa nám zachovala v cenzurovanej podobe. No analogický zmysel je vyjadrený aj v kresťanskom apokryfe „Blahá zvesť Sveta Ježiša Krista od učeníka Jána“. Názov sám hovorí o dôvodoch jeho odstránenia z kánonu: **Blahá zvesť** bola Bohom zverená Ježišovi Kristovi, ale do kánonu sa dostali akési „evanjeliá“, pripisované Matejovi, Markovi, Lukášovi, Jánovi, zamieňajúce sebou **Blahú zvesť Sveta Ježiša Krista**, ktorá nemá nič spoločné s biblickou doktrínou „Deuteronomium-Izaiáš“ rasového parazitického finančného otrokárstva. Pre ruskojazyčného čitateľa je

³ Novotvar z dvoch slov „Intelektuál + mafán = intelektuán“, slovo naráža na jav, že podobne ako v mafianskych štruktúrach sa jej členovia riadia korporátnymi zákonmi podsvetia, tak aj intelektuáli z akademického prostredia sú spájaní korporátnymi zákonmi a disciplínou jednotného zákulisia. – pozn. prekl.

Blahá zvest' Sveta dostupná vo dvoch vydaniach: „Evanjelium Sveta Ježiša Krista od učeníka Jána“ (podľa starovekých textov, aramejského a ***staroslovienského***¹, preklad z francúzštiny, vyd. „Tovarišestvo“, Rostov na Done, r. 1991; názov druhého ruského vydania je „Evanjelium Sveta od Esejcov“, Moskva, „Sattva“, r. 1995).

Okrem toho, pri použití tematického štatistického „sita“ možno ***Blahú zvest' Krista*** získať aj z kánonu Nového Závetu, počnúc pri stavaní jej celistvosti Lukášom, 16:16: «Zákon a proroci do Jána. Od tohto času sa Kráľovstvo Božie ***blahozvestuje*** (zvyraznené nami) a každý úsilím do neho vchádza...». No získaný výsledok bude popierať učenie cirkevných otcov a nicejskú dogmatiku, pretože rovnako ako odstránenie z kresťanského kánonu Písma ***Blahej zvesti Ježiša Krista*** v jej reprodukcii (a nie životopise Krista) jedným z učeníkov, tak aj vznik nicejskej dogmatiky kresťanských cirkví — bol umelým počinom v História, realizovaný majiteľmi biblicky oddanej vláducej „elity“. Otvorene sa k tomu priznala Rímska kúria, v súvislosti s čím aj uvedieme úryvok z poznámky v „Knihe o Koráne“ L.I.Klimoviča na str. 112.

«V r. 1932 teoretický časopis Vatikánu „Civiltà Cattolica“ v piatich číslach natlačil štyri anonymné články, porovnávajúce kresťanstvo a islam. V druhom z nich — „Islam a kresťanstvo z pohľadu božského zvestovania“ — bol Korán vyhlásený za zhoršenú verziu Evanjelia, a ***prorok (Mohamed)*** bol charakterizovaný «nie ako zakladateľ nového náboženstva, ale ako ***obnovovateľ dávnej viery patriarchov a Evanjelia*** (po rusky ***Blahej zvesti: — naša vsuvka***) ***Ježiša Krista***» („Civiltà Cattolica“, 1932, 6, VIII, p. 242 — 244). Podrobnejšie vid'.: Beljajev J. „Vatikan a islam“ (postupy a ciele súčasnej katolíckej «islamovedy»), Antireligioznik, r. 1932, № 23 — 24, str. 6 — 9» (Kurzíva v úryvku je naša).

Ak ale zmysel náboženstiev a „veľká politika“ človeka nezaujímajú a nie je predmetom jeho premyslenej každodennej agendy, potom on sám je odsúdený byť predmetom a/alebo nástrojom realizácie „veľkej politiky“ tých, pre koho je oblasťou každodennej, často nie blahodárnej agendy.

Historicky reálne sa falzifikovala nie len faktológia dejín ale i chronológia, t.j. informácia 3. a 2. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia (resp. zbraní). Falzifikovali sa a úmyselne prekrúcali Zvestovania Zhora a informácia svetonázorového charakteru — 1. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia (resp. zbraní).

Cez druhú prioritu sa dá prepracovať k prvej a priblížiť svoje videnie sveta k objektívnej istine vo všetkých jej aspektoch. Nie je však možné, ohraničiac sa len druhou prioritou, a úmyselne či bezducho si zachovávajúc svetonázorovú a mravno-etickú neurčitost' na prvej prioritě, obnoviť chronológiu a faktológiu reálne odohratých dejín a predrať sa cez hmlu historických mýtov, reálne zdedených z minulosti namiesto hodnoverných kroník.

Výsledky, získané A.T.Fomenkom a G.V.Nosovským, a tým skôr ich ***hypotetická rekonštrukcia*** historického rozvoja rôznych krajín, ľudov a celého ľudstva — nie sú vyriešením problémov a neurčitostí historickej vedy, ktoré zdedila z minulosti, ale odkrytím mora problémov, ktoré bude treba riešiť v budúcnosti.

4. — 14. októbra 1996

Spremenenia: 14.02.1997; 15.02.2002; 04.04.2010

Preklad: august 2017

¹ Jeho strata je hanbou pre Ruskú Pravoslávnu Cirkev. Starosloviensky text ešte pred druhou svetovou vojnou 20. storočia bol uložený v Bibliotéke Habsburgov v Rakúsku. O jeho ďalšom osude nám nie je nič známe.

Príloha

Krátko o astronomických argumentoch A.T.Fomenka¹

Ako je už široko známe, tak podľa „novej chronológie“, rozpracovávanej profesorom A.T.Fomenkom na fakulte mechaniky a matematiky MŠU už takmer 20 rokov, hodnoverná história sa začína od 12. — 13. storočia, a rannejšie udalosti sú iluzórnymi odrazmi nasledujúcich udalostí, posunutých o mnoho storočí do hlbšej minulosti buď v dôsledku chyby, alebo nečestného úmyslu kronikárov neskorého Stredoveku.

Takto, jeden z najdôležitejších „tvrdých posunov“ histórie, odhalených vraj matematicky hodnoverne (pravdepodobnosť náhodnosti okolo jedného milióna), tvorí 1053 rokov. «Klasickí antickí autori písali, pravdepodobne, v 10. až 13. storočí n.l.» — usudzuje Fomenko. Činnosť Ježiša Krista je pritom odrazom aktivít Rímskeho pápeža Gregora VII (Hildebranda), ktorého je vraj „duplikátom“...

Za najdôležitejšie vedecké zdôvodnenie „novej chronológie“ sa považuje nové datovanie, získané A.T.Fomenkom, pre celý rad astronomických artefaktov, vzťahujúcich sa obyčajne k obdobiu antiky. Za najdôležitejší z nich sa považuje hviezdny katalóg, nachádzajúci sa v „Almageste“ Klaudia Ptolemaia, najstaršej zbierke astronomických vedomostí. Skutočne, súradnice hviezd sa časom menia, a ak ich porovnáme s dnešnými, tak možno spoľahlivo určiť čas pozorovaní v katalógu, ak z nejakého dôvodu nie je uvedený v katalógu jeho autorom. Takýchto prípadov, fakticky, doposiaľ nebolo, a v katalógu Ptolemaia je jasne uvedené, že súradnice nebeských telies, získané z pozorovaní, sa vzťahujú k začiatku panovania Rímskeho imperátora Antoninusa Piusa. To bolo 20. júla 137.

Avšak A.T.Fomenko je presvedčený, že jemu sa podarilo určiť dátum katalógu do 10. storočia. To znamená, že aj Antoninus Pius, aj mnohopočetné iné osobnosti histórie, ktoré sa spomínajú v „Almageste“, žili o mnoho storočí neskôr, než sa považovalo pred A.T.Fomenkom, a celú históriu treba prepísať, čo, ako je známe, on aj robí.

Stačí teda už len potvrdenie tradičného datovania „Almagestu“ a v ňom sa nachádzajúceho hviezdneho katalógu, aby sme nestrácali čas na študovanie novej verzie histórie. Najľahšie je určiť datovanie katalógu podľa v ňom uvedených dĺžok hviezd, ktoré narastajú o jeden stupeň každých 72 rokov, nakoľko nulový bod odpočítavania súradníc — je bod jarnej rovnodennosti, v ktorej nebeský rovník pretína ekliptiku a opíše po nej (v dôsledku precesného pohybu zemskej osi) úplný kruh za 26 000 rokov. Vychádza to približne na rok 60 n.l. s chybou nanajvýš pár rokov. Nezhoda s rokom 137, uvedeným Ptolemaiom, sa objasňuje niektorými jeho chybami pri spracovaní pozorovateľných údajov, prevzatých od Hipparcha, ako nedávno dokázali v ŠŠAI² A.K.Dambis a J.N.Jefremov. Pre náš terajší cieľ je tento rozdiel nepodstatný. O 10. storočí nemôže byť ani reč.

A.T.Fomenko, ktorý to vie, sa snaží zaobísť bez dĺžok, avšak bez akéhokol'vek objasnenia, prečo vo všetkých dochovaných rukopisoch katalógu sa dĺžky vzťahujú k roku 60. Dokonca ak by aj zlomyselní falzifikátori histórie (akými boli, podľa názoru A.T.Fomenka, zakladatelia súčasnej chronológie) sfaľovali všetky rukopisy, aby zladili dĺžky hviezd v katalógu s dátumom „uvedeným“ nimi pre Antoninusa Piusa, tak by pochopiteľne vzťahovali dĺžky k roku 137 a nie k roku 60!

Príčina, pre ktorú sa A.T.Fomenko snaží zavrhnúť používanie dĺžok, spočíva v tom, že si v „Almageste“ nevšimol poukázanie na začiatok odpočtu dĺžok. Avšak takéto poukázanie na Barana ako prvý znak zverokruhu, absolútne jednoznačné, sa nachádza v 7. časti 2. knihy „Almagestu“. Pre naše ciele, dokonca, ani toto nie je potrebné. A.T.Fomenko súhlasí s tým, že začiatok odpočtu dĺžok bol, v každom prípade, na začiatku jedného zo znamení zverokruhu. No ak to bol Baran, tak dostaneme ten istý rok 60. To znamená, že môže posunúť začiatok odpočtu, ale (podľa citátu z „Almagestu“, ktorý aj sám A.T.Fomenko uvádza vo svojej knihe) nanajvýš k začiatku niektorého iného znamenia. Keďže znamení zverokruhu je 12, posun začiatku odpočtu o jedno znamenie činí posun datovania o $(26000 : 12 =) 2160$ rokov. V rámci toho, čo samotný A.T.Fomenko postrehol v texte „Almagestu“, inej možnosti niet! Datovanie možno posunúť len o veličinu, ktorá je násobkom hodnoty 2060 rokov. V lepšom

¹ Text článku je prevzatý z internetu.

² Šteinbergov štátny astronomický inštitút (ГАИШ). – pozn. prekl.

prípade, katalóg ešte len bude vytvorený v roku 2120... Katalógy bez dĺžok neexistujú, ináč to už vôbec nie je katalóg. Tento jeden dôvod úplne stačí, aby sme odmietli „novú chronológiu“.

Povieme si, však, ešte pár slov k tomu, ako katalóg datuje A.T.Fomenko. On pracuje bez dĺžok a používa storočné zmeny nie súradnicového systému, ale polohy hviezd na nebeskej sfére, ich vlastný pohyb, ich veľmi pomalé presúvanie sa v nebeskej sfére, odrážajúce ich vlastný pohyb v priestore. Tento pohyb privádza ku zmene súradníc hviezd, ale dokonca aj u tých najrýchlejších hviezd sú tieto zmeny 50x menšie, ako tie spôsobené precesiou. Dokonca za 2000 rokov zmena súradníc v dôsledku vlastného pohybu len u niektorých najrýchlejších hviezd presahuje toleranciu chýb súradníc v „Almageste“.

Po absolútne neopodstatnených manipuláciách A.T.Fomenko z 1020 hviezd katalógu ponecháva 8, ktoré boli vraj zmerané najpresnejšie. Najrýchlejšou hviezdou z nich je Arktúr, a väčšiu odchýlku jej šírky A.T.Fomenko interpretuje ako výsledok vlastného pohybu hviezdy — čo ho aj vedie k záveru o zmene širok v 10. storočí.

Iné metódy použitia vlastného pohybu hviezd, nepoužívajúce žiadne svojvoľné domnienky a opierajúce sa o desiatky a stovky hviezd, nám dajú normálnu epochu.

Medzi týmito metódami existuje jedna, ktorú použil aj sám A.T.Fomenko, no jeho oslepenie je tak veľké, že tento jeho vlastný výsledok ostal u neho bez povšimnutia, a metóda bola označená za neadekvátnu...

Existujú aj iné spôsoby datovania „Almagestu“ aj podľa hviezd, aj podľa planét. Všetky dávajú normálnu epochu. Uvedieme len jeden príklad. Na začiatku pretvárania histórie, akademik A.T.Fomenko, pravdepodobne, nevedel, že v dôsledku precesie sa nemenia len dĺžky, ale aj rovníkové súradnice hviezd. Nevedel ani o tom, že v tej istej 7. knihe „Almagestu“, kde sa začína hviezdny katalóg, sú uvedené sklony 18-tich hviezd, zmerané Ptolemaiom a jeho predchodcami. Tu už odpadá pseudoprobém začiatku odpočítavania, veď sklon — to je uhlová vzdialenosť hviezdy od nebeského rovníka. Rovník len ťažko možno viesť nejakým inak... V každom prípade, nikto to ani nenavrhol. Rovník — to je veľký kruh nebeskej sféry, projekcia pozemského rovníka na oblohu. Sklony, tak ako aj dĺžky, sa rýchlo menia kvôli precesii (do 20" za rok), no zložitým spôsobom. Dajú sa merať ľahšie a presnejšie, než dĺžky (a šírky), ako správne poznamenáva aj akademik A.T.Fomenko. S presnosťou nie horšou ako 10 rokov možno vyrátať, kedy boli merané sklony uvedené v „Almageste“: Timocharis — r. 290 pred. n.l., Aristyllos — r. 260 pred n.l., Hipparchos — r. 130 pred n.l., Ptolemaios — r. 130 n.l. Tieto dátumy sa zhodujú so známymi (z iných zdrojov) periódami života týchto astronómov. Akademik A.T.Fomenko tento fakt nijako nekomentuje, hoci o ňom dávno vie.

Ak sa ešte raz vrátíme ku katalógu „Almagest“, ktorý sám A.T.Fomenko považuje za najserióznejší argument, možno mu ešte navrhnúť, aby využil vlastný pohyb všetkých hviezd, nevynechajúc ani jednu. (*Zdôvodniť možno len vypustenie najslabších a južných hviezd*). Netrepezlivo čakáme na výsledok...

Okrem „Almagestu“ existuje aj množstvo iných dávnych pozorovaní, vykonaných v „prehistorickej“, podľa Fomenka, epoche: ich preverenie so súčasnou teóriou nenecháva ani tieň pochybností v ich datovaní. Existuje aj množstvo fyzikálnych metód datovania materiálov archeologických vykopávok — napriek názoru A.T.Fomenko, ich presnosť je viac ako dostatočná, aby bolo možné odlíšiť 1. storočie od 10. storočia...

Okrem astronómie, ako najhlavnejšie zdôvodnenie „novej chronológie“ slúžia výsledky «štatistického spracovania dávnych dynastií», vyvolávajúce na prvý pohľad ohromujúci dojem. Jeden z týchto výsledkov sa vzťahuje práve k obdobiu Ptolemaia. Pripomenieme, že podľa A.T.Fomenka, medzi posunmi chronológie sa nachádza aj «tvrdý posun»; udalosti 1. až 3. storočia n.l., vrátane narodenia Krista, sú iluzórnym odrazom reálnych udalostí 10. až 13. storočia. Dokazuje sa to tým, že dĺžky panovania imperátorov Svätej Rímskej ríše Germánskeho národa v Stredoveku, ako sa javí, dobre zodpovedajú dĺžkam panovania imperátorov Starovekého Ríma, ak chronológiu posunieme o 1053 rokov. Je to jedna z mnohých «dynastických paralel», ktorú A.T.Fomenko našiel a podložil ňou „novú chronológiu“. Pravdepodobnosť náhodnej zhody dvoch radov veľmi podobných intervalov vyhodnocuje matematicky a výsledok je rovný jednému biliónu!

Tak nízka hodnota nie je prekvapivá. Ako teraz ukážeme na konkrétnom príklade, akademik profesor A.T.Fomenko ovláda metódu získania ľubovoľnej hodnoty, nižšej ako je uvedená. Takže, Otto II panoval v stredovekom Nemecku 23 rokov a imperátor Tiberius panoval v Starovekom Ríme tiež 23

rokov. Základ máme. Ďalej potrebujeme získať interval o dĺžke 53 rokov, čo je dĺžka panovania Henricha IV. K Tibériovi pridáme Caligulu, Claudia a Nera, dostaneme $23+4+13+14 = 54$. Čo je blízko k 53, ale v súčte štyroch imperátorov. Nuž, človek mal štyri mená, a tak sa rozhodlo, že to boli štyria ľudia. «Každý z nich má vo svojom mene tú istú formulku: Tiberius Claudius Nero» — píše A.T.Fomenko. Dajme tomu. No ďalej, hoci Tibéria samostatne i s tromi ďalšími sme už „použili“, znova si berieme Tibéria + Caligulu spolu, potom Claudia + Nera, a potom Nera samostatne. Avšak len pred chvíľu sme sa zhodli na tom, že existoval iba jeden imperátor so štyrmi menami — a teraz ho znova spätne rozlepujeme na štyroch ľudí a kombinujeme po pároch! Kde je tu logika!? Ďalej, Títa a Vespasiána sčítavame iba spolu — atď., potom už takmer pre všetkých imperátorov staroveku možno nájsť stredoveké ekvivalenty. A ak sa predsa len nepodarí, tak jedného a toho istého starovekého vládcu „dáme do paralely“ s dvomi rôznymi stredovekými. A ak to aj tak nevychádza, potom za Rímskeho imperátora označíme človeka, ktorý ním nebol (Germanicus). Občas treba zbaviť funkcie niekoľkých reálnych imperátorov (Galba, Otto, Vitellius, Nerva a ďalší). Mimochodom, absencia prvých troch sa skúma (dĺžky ich vládnutia sú skutočne malé), čo dielu dodáva zdanie objektivity...

Ešte by sa dalo pochopiť, ak by sa A.T.Fomenko opieral o nejaké historiografické údaje, ktoré sa odkláňajú od všeobecne uznávaných. Ale nie, berie si obyčajné učebnice a pomocou „matematiky“ lynčuje históriu. Kniha, v ktorej sa to všetko opisuje, vyšla vo vydavateľstve MŠU v r. 1990 (A.T.Fomenko *„Metódy štatistickej analýzy naratívnych textov a ich použitie v chronológii“*. Vid' str. 339 a susedné).

Po topologických premenách, zlepovaní a rozlepovaní, sa napokon pravdepodobnosť náhodnej zhody dĺžok období vládnutia pamätníkov ukáže byť nepatrne malá. Dôkaz zhody dvoch radov je nutný «toto je jedna zo základných paralel», ako píše A.T.Fomenko. Na základe danej „paralely“ aj dospel k záveru, že Ježiš Kristus sa narodil v r. 1054 a bol duplikátom Rímskeho pápeža Hildebranda (Gregora VII)...

Všetky ostatné fomenkovské „dynastické paralely“ majú rovnakú hodnovernosť. Historik D.M.Volodichin sa oboznámil so všetkými fomenkovskými tabuľkami podobných „paralel“ a «v KAŽDEJ» z nich objavil nelogickosti a zvláštnosti... O veľkých nelogickostiach vo východiskovom materiáli píše v „Nových Zvestiach“ z 31. decembra 1997 aj dekan historickej fakulty MŠU S.P.Karpov. «O každom ODSEKU v dielach vážených autorov, zasvätených konkrétne novej globálnej chronológii, možno napísať MONOGRAFIU protiargumentov» — poznamenáva D.M.Volodichin.

Cieľom aktuálneho článku bolo preukázať, že aj astronomická argumentácia akademika Fomenka je neadekvátna, o čom sme už písali skôr.

*Profesor J.N.Jefremov
Vedúci oddelenia ŠŠAI MŠU*